УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2007
травень

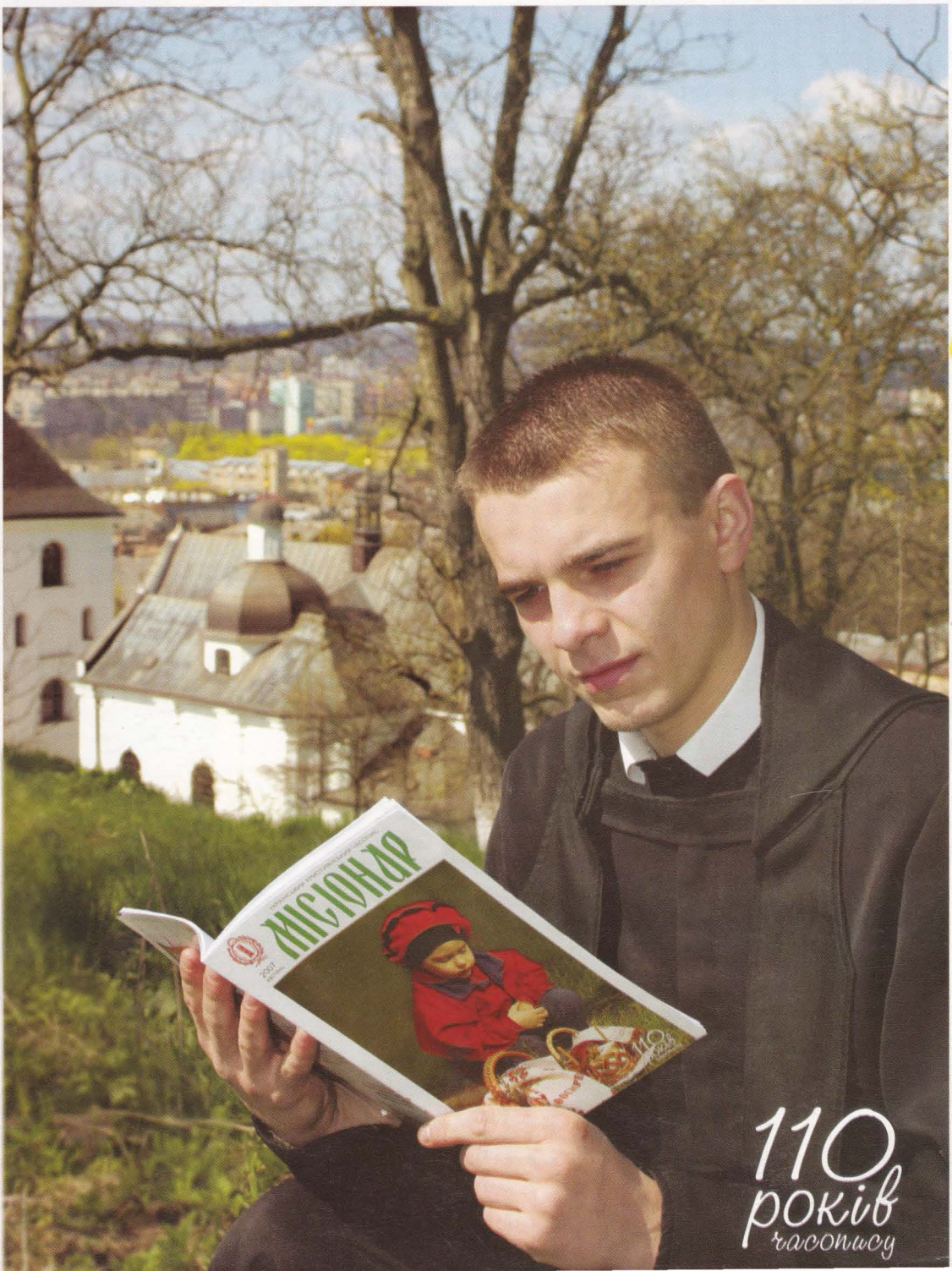

Вітаємо ювілярів!

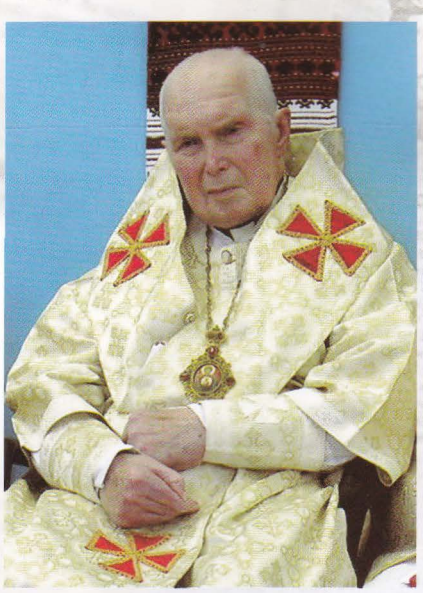

Поряд із часописом визначні ювілеї відзначають
Преосвященний владика Софрон Дмитерко, ЧСВВ, єпископ-емерит Івано-Франківський
14 травня виповнюється 65 літ із дня ієрейських свячень
1 червня владиці Софрону сповняється 90 років життя

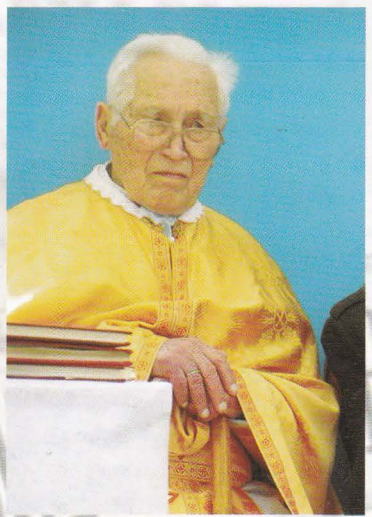

14 травня 65-ліття священства відзначає о. Доротей Шимчій, ЧСВВ, невтомний працівник на Божому винограднику між українськими поселенцями в Південній Америці, професор в Римі та Україні

20 травня 90-ліття життя відзначає о. Антоній Масюк, ЧСВВ, ісповідник віри, який зберігав і скріпляв Христову віру в душах багатьох у підпіллі і став рушієм легалізації УГКЦ у Львові.

Щиросердечно вітаємо ювілярів і бажаємо їм рясного Божого благословення!

ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ ПОДІБНЕ ДО ЗЕРНА ГІРЧИЦІ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Христос Воскрес!

Дорогі браття і сестри, ви тримаєте в руках ювілейне число часопису «Місіонар». Рівно 110 років тому «Місіонар» вперше побачив світ. Для численних вірних нашої Церкви цей часопис став приємною несподіванкою, багато хто настільки подружився з ним, що бажав мати і читати його за будь-яких обставин. Часопис високо оцінили церковні достойники. Разом із нашим вірним народом він переживав злети і падіння, сьогодні ж знову відроджений і поволі віднаходить стежину до сердець сучасної людини. Цікаво, що його відродження в Україні збіглося із датою святкування ювілею — перше число відновленого часопису побачило світ у квітні 1992 року, тобто рівно п'ятнадцять років тому. Поблагословив це видання блаженніший Іван Мирослав Любачівський.

В цьому числі ми постаралися представити вам частину історії і сьогодення, а також погляд у майбутнє часопису. Надіємося, що це, ювілейне, число стане для кожного з нас дорогою пам'яткою, але одночасно і новим запрошенням до подальшої співпраці з часописом, його поширення та популяризації.

Сьогодні «Місіонар» мусить долати багато труднощів на своєму шляху. Здається, найбільша трудність — це нерівна конкуренція. Христос Господь у святому Євангелії оповідає притчу про гірчичне зерно: «Царство Небесне подібне до зерна гірчиці, що його взяв чоловік та й посіяв на своїм полі. Воно, щоправда, найменше з усіх зерен, але як виросте, стає найбільшим з усієї городини, і навіть стає деревом, так що птаство небесне злітається і гніздиться на його гілках» (Мт 13,31-33). Звертає на себе увагу рідко тлумачене зауваження Христове, що зерно Царства Небесного — найменше з усіх зерен, неприваблине, сіре, маленьке. Інші плоди набагато привабливіші, кольорові і, здавалось би, потрібніші. Тому сьогоднішній читач в першу чергу шукає сенсації, привабливості та дочасної користі. Неможливо просто витримати конкуренцію із друкованими виданнями, які подають косметичні та медичні рецепти, як зберегти молодість і здоров'я; гороскопи і свідчення екстрасенсів, які пророкують майбутнє й обіцяють (очевидно, брехливо), що зможуть його забезпечити; плітки з життя багатих і відомих людей, політичні побрехеньки та програми телепередач. Саме цього прагне сучасна людина, відкладаючи своє спасіння «на пізніше», або й взагалі, вважаючи, що робить для нього і так цілком достатньо. Тому вирізнити «Місіонар» з-поміж яскравих і блискучих обкладинок світських часописів дуже важко.

Також варто звернути увагу, що інші друковані видання розвиваються завдяки рекламі, з якої мають досить великі прибутки і можуть покращувати свій зовнішній вигляд, а й залучати більше працівників, фахівців для їх створення. «Місіонар» в цьому плані дуже обмежений. Єдине, на що він може надіятися й очікувати — це на добровільні пожертви читачів, тих, яким дорогий часопис і все те, що він доносить до своїх шанувальників.

Також «Місіонар» ще не має сталої системи розповсюдження, багато чого залежить не так від редакції чи від матеріалів часопису, як від зовсім другорядних обставин. Наприклад, хтось із розповсюджувачів захворіє, чи має іншу працю, — часопис вже не доходить до своїх читачів.

Важливим питанням, яке сьогодні стоїть на черзі для вирішення — це розширення кола авторів «Місіонаря». Часопис покликаний всесторонньо подбати про поглиблення віри тих,

хто його читає, тому необхідно, щоб тематика з одного боку ставала різноманітнішою, а з іншого – щоб надруковані матеріали поглиблювали віру, впорядковували світогляд, були більш фаховими. Всі ж автори, які пишуть до «Місіонаря», працюють виключно на ентузіазмі та свідомі, що необхідно ширити Боже Слово між вірними. В той самий час вони виконують багато інших життєвих праць і завдань. Важко, наприклад, отцю-пароху чи ігумену виділити години для написання статті, яка була б базована на документах Церкви, містила багато цінної інформації, була повчальна і цікава... Тому ми щиро вдячні тим отцям, братам і численним мирянам, які, попри велику зайнятість, знаходять час для такої співпраці із часописом. Проте, питання розширення кола авторів і далі залишається для нас вкрай актуальним.

Поряд з тим, у ювілейний рік хотілося б поглянути більше у майбутнє. Адже наші плани можуть здійснитися тільки при підтримці отців-монахів, єпископів та священиків, численних вірних нашої Церкви. Насамперед, необхідно реформувати редакцію часопису. У ній повинні постати відділи, які займатимуться окремими темами для висвітлення на сторінках «Місіонаря»: богословська і суспільна редакції, відділ кореспонденції, відділ новин та молодіжна і дитяча редакції. Звичайно, таку реорганізацію не вдасться здійснити за один рік.

Для того, щоби більш цілісно висвітлювати правди Христової віри, необхідно відкрити нові рубрики у часописі, насамперед суспільно-політичну. В останні часи Україна переживає багато різноманітних потрясінь у суспільному та політичному житті. Багато християн себе запитують: як правильно, відповідно до Євангелія та науки Церкви, поводитися в цих непростих ситуаціях? Саме на сторінках католицької преси повинні міститися зрозумілі та послідовні думки і рекомендації щодо цієї проблематики. Зрештою, кожний християнин повинен бути обізнаним щодо своїх прав та обов'язків, повинен знати, які відносини мають бути між Церквою та державою, що означає «віддати кесареве кесарю, а Боже Богу» (Мт 22,21).

Також буде започатковано рубрику, в якій висвітлюватиметься наука про саму Церкву, — еклезіологію (від грецьких слів ekklesia — «церква», та logos — «слово, наука»). Бо сьогодні багато людей розгублені в різноманітті церков та різних релігійних рухів. Можна навіть почути, коли дехто говорить, що вірить в Бога, але не вірить у Церкву чи священиків. Така рубрика повинна відкрити правдивий смисл Христового послання, яке Він передав своїй спільноті, Церкві, щоб вона берегла Його Слово і благовістила його людям в усіх часах та по всіх усюдах. Планується також започаткувати багато інших рубрик, які висвітлюватимуть, насамперед, питання з богословських і біблійних наук, філософії та психології тощо.

Святкуючи 110-ліття часопису, запрошуємо до співпраці всіх, кому дорогий заклик Христа:

■ *Монастир св. Онуфрія у Львові. Тут була перша редакція «МІСІОНАРЯ»*

«Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангеліє всякому творінню» (Мк 16,15), насамперед отців парохів, для яких часопис може стати чудовим помічником у праці з парафіянами, порадником для них у складних життєвих ситуаціях та вихователем у правдивій Христовій вірі; керівників гуртків Апостольства молитви, якими «Місіонар» особливо опікується, подаючи щомісяця наміри та їхні коментарі; провідників інших мирянських організацій та рухів.

Сердечно дякуємо всім, хто причетний до постання і виходу часопису «Місіонар» сьогодні: протоігуменам, які благословили відновлення часопису, особливо о. Василію Мендруню та о. Віктору Батогу; редакторам відновленого часопису о. Теодозію Янківу, п. Глуховецькому; особлива вдячність п. Мар'яну Лозинському, проректору Львівського національного університету ім. Івана Франка, який перебував в авангарді відновлення часопису і зробив неоціненний вклад у його розвиток та розвиток василіянського видавництва, о. Василію Зіньку та Йосафату Воротняку. Щиросердечне спасибі працівникам редакції, які працювали тут ще зовсім недавно — Анжеліці Татомир (1994 р.), Неонілі Стефурак (1995 р.), Ользі Крак (1997-2001 рр.), Вірі Арів (2002-2005 рр.), Ігорю Скленару (1996-2005 рр.), Іванні Дорош та Андрію Костирці. Сьогодні дякуємо всім, хто виконував таку необхідну працю в часописі: художнє оформлення — Федір Лукавий та Богдан Свідерський, технічне — Ольга Кузьмич і Тарас Бродович.

Особливо варто згадати постійних авторів, які друкувалися на сторінках часопису і, властиво, своїм доробком формували його обличчя. О. Василій Зінько, який своїм письменницьким хистом виявляв найбільш болючі проблеми нашого суспільства; о. Василь Мендрунь, о. Йосафат Воротняк, о. Дам'ян Богун, який відкрив величезний пласт історичних подій, особливо пов'язаних з підпільним періодом УГКЦ і Чину, о. Мелетій Батіг, який майже у кожному числі пропонує нам поглянути на віру і побожність через призму художньої літератури — його оповідання й історії для багатьох читачів були незабутніми. Отець Діонисій Заведюк, який в останні роки відкриває нам значення Святого Писання; бр. Миколай Микосовський, Віра Арів, Ігор Скленар, Роман Каспришин та багато-багато інших. Висловлюємо їм сердечне спасибі. Дякуємо також тим, хто протягом років розповсюджував часопис і сьогодні є незмінними його друзями. Насправді, не вистачить місця, щоб всіх тут перерахувати.

Сьогодні ми благаємо Всемилостивого Бога, щоб зіслав на всіх, які прилучилися до створення часопису «Місіонар», свої рясні ласки, а Преблагословенна Богородиця охоронила всіх своїм небесним покровом. Молимося за тих, які відійшли у вічність і віримо, що Господь дасть їм у нагороду Відвічне Небесне Царство.

Ще раз всім дякуємо та запрошуємо до співпраці.

Панорама Жовкви. В центрі — василіянський монастир, в якому містилась редакція «МІСІОНАРЯ»

ЗМІСТ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ ПОДІБНЕ ДО ЗЕРНА ГІРЧИЦІ.....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ.....7

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ.....9

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ
ВАСИЛІЯНСЬКИЙ «МІСІОНАР» — ПОСЛАНЕЦЬ БОЖИЙ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.....10

«МІСІОНАР», № 1, 1 ТРАВНЯ 1897 р.Б.....21

Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ОБОРОНА ТА ЖИВЛЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ВІРИ — ПЕРШОЦІЛЬ «МІСІОНАРЯ».....37

Люба ДІВЧУР
«МІСІОНАРЕВІ» — 110.....39

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ.
Марія ПЕЛІХОВСЬКА
ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ «МІСІОНАРЯ».....40

110 РОКІВ «МІСІОНАР» У ВИНОГРАДНИКУ ГОСПОДНЬОМУ.....41

Оксана МІЛЯНОВИЧ
ПУЛЬСУЮЧЕ СЕРЦЕ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ.....41

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
«МІСІОНАР» У ПІДПІЛЛІ.....43

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ.
Леся ШТИКАЛО
ЮВІЛЕЙНИЙ КРОСВОРД «МІСІОНАР-110».....46

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕГІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА ОГОЛОШУЄ КОНКУРСНИЙ НАБІР УЧНІВ.....47

МІСІОНАРЧИК.
Ірина КОЦКОВИЧ
СТЕЖИНА.....48

Наталія РОМАН
ДВІ ЛІЛІЇ.....48

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
НАША ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС.....50

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, 79019
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.04.2007 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.
© Журнал "Місіонар", 2007

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

Коментарі підготував о. Олексій ГОРОБЕЦЬ, ЧСВВ
м. Золочів

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб, за прикладом Діви Марії, кожний християнин керувався Божим Словом і був уважний до знаків Господніх у своєму житті.

Щоденне життя християнина – це шукання у всьому волі Божої та її виконання. Щоб реалізувати в своєму житті Божі плани та розпізнати Божу волю щодо себе, мусимо пильно прислухатись до Божого голосу, який промовляє до нас через різні обставини та знаки, а це,

в свою чергу, вимагає інтенсивного духовного життя. Христос говорить до своїх учнів: «Шукайте найперше Царства Божого, а все решта вам додасться». Ці слова нашого Спасителя вказують на те, що справи Божі, справи, що стосуються нашого покликання і спасіння, повинні мати пріоритет серед всіх інших справ нашого щоденного життя. Помиляється той, хто гадає, що такий спосіб життя, де духовне переважає над дочасним, притаманний лише богопосвяченим особам, адже слова Христа *Шукайте найперше Царства Божого* стосуються кожного учня Христового, кожного християнина. Буденні і земні проблеми щоденного життя поглинають багато часу, уваги та сили так, що для духовного життя (щоденна молитва, богомислення, читання та роздумування Божого Слова) не залишається часу. Тому християнин, котрий живе у світі, не нехтуючи своїми щоденними обов'язками, повинен так влаштовувати щоденне життя, щоб усе земне й дочасне було підпорядковане найголовнішому — пізнанню Бога та Його волі. Ненадання переваги духовному життю спричиняє поверховість у релігійному житті християнина. Якщо ми щодня на молитві просимо Бога про розпізнання його волі щодо нас та, читаючи, роздумуємо над Божим Словом, наше серце стає тим сприятливим ґрунтом, про який говорить Христос у своїй притчі про сіяча. Тоді Боже Слово має вплив на наші думки, переконання, слова та вчинки — на все наше життя та поведінку. У цьому Свята Церква ставить нам як приклад Пречисту Діву Марію, яка все своє земне життя повністю підпорядкувала Божій волі, і навчає, що: «Упродовж усього життя, і до свого останнього випробування, ... віра Її не похитнулася». Марія не перестала вірити в те, що «в Бога не залишається безсилим жодне слово» (ККЦ, 149). Традиція також говорить, що архангел Гавриїл під час Благовіщення застав Пречисту Діву Марію у роздумах про Бога та Його волю. Отож молімося, щоб у кожній життєвій ситуації, при вирішенні будь-якої проблеми, ми, за прикладом Пречистої Діви Марії, керувались Божим Словом і завдяки цьому уникали багатьох помилок.

МІСІЙНИЙ: Щоб на місійних територіях не бракувало добрих і освічених вихователів у вищих семінаріях та в інститутах богопосвяченого життя.

Церква від самого Христа отримала обов'язок і владу поширювати і продовжувати Його місію по цілому світі та в усі часи. Це вказує на місійний вимір Церкви та її діяльності. Сьогодні цілий світ є місійними теренами. Молоді Церкви Африки та Азії виявляють, не раз в умовах утисків і переслідувань, подиву гідну життєвість. Представники усіх Церков у своїх країнах перейняли місію Церкви в свої руки, хоч вони ще потребують від старих християнських країн Європи фінансової та кадрової допомоги. Все ж, з їхнього релігійного життя ціла Католицька Церква черпає нову енергію. Особливою потребою Церкви на місійних теренах є духовний та виховательський провід у вищих семінаріях та інститутах богопосвяченого життя. Щораз більше зростає чисельність нових покликань до духовного стану та богопосвяченого життя з-посеред народів, що є мешканцями місійних теренів. Багато з них відбувають формацію, як і раніше, в духовних закладах Європи, але щораз більше виникає нових семінарій в Африці та країнах Азії. Щоби ці молоді люди, котрих Бог покликав проголошувати Добру Новину та служити справам Божим і Церкві на своїй батьківщині, могли стати ревними священиками, Церква потребує добрих і освічених вихователів, котрі своїм прикладом та любов'ю до Бога зможуть запалити серця своїх вихованців до ревного служіння Богу, за що ми повинні молитися.

МІСЦЕВИЙ: Щоб українські суди керувалися, передусім, нормами верховенства права і щоб ніколи не було несправедливих судових рішень.

Спільні дії осіб у суспільстві пов'язуються з певними цінностями, реалізовувати які повинні всі члени суспільства. До цих цінностей належать: суспільна свобода, справедливість і участь у суспільному житті. Кожна людина має право на справедливість стосовно себе у тій чи іншій ситуації. Таке право їй має забезпечити судочинство, яке здійснюється на принципах рівності перед

законом і справедливості. Щоби ці принципи були збереженні, судова система має бути незалежною від симпатій чи інших факторів. Та, на жаль, багато людей у нашому суспільстві часто зустрічаються з несправедливістю у сфері закону. Несправедливість у судочинстві — явище досить старе. Вже в Старому Завіті Господь суворо картав старших ізраїльського народу за несправедливі судові вироки, жертвами яких, зазвичай, ставали вдови та сироти, за яких ніхто не міг заступитись. Сам Господь часто виступає в текстах Старого Завіту як Той, Хто заступається за сироту й вдову. Несправедливі судові рішення, що кривдили слабких, потягали за собою прокляття й суворі кари на тих, хто такі вироки здійснював. І в наш час можна часто почути скарги та нарікання людей на несправедливість суддів. Найчастіше такі скарги виходять з уст людей, які самі були покривджені у судовій справі і, таким чином, несуть на собі тягар несправедливості. В суспільстві, де панує право багатшого та впливовішого, важко добитись справжньої справедливості, тому ми, християни, повинні молитись, щоби судді керувались перш за все добром покривджених та верховенством права.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ
ПРОРОК ІСАЯ (22 ТРАВНЯ)

Святий Ісая походив з Єрусалима і був пророком Старого Завіту. Він проповідував Господнє Слово близько сорока років у VIII столітті перед Христом. Про покликання на Божого пророка Ісая оповів у своїй пророчій книзі. За проповідування Божих наказів він багато терпів. Існує передання, що під час облоги Єрусалима ассирійцями Ісая молитвою добув з гори Сіон джерело, яке він назвав «Силоам», тобто «послане від Бога» .

За наказом юдейського царя Манасії, який поклонявся поганським божкам, Ісаю поклали в дуплаву колоду та перерізали пилою вздовж тіла. Мученицьку смерть пророка датують 696 роком. За цінні пророцтва про Ісуса Христа й Пресвяту Богородицю Ісаю називають євангелистом Старого Завіту.

■ *Пророк ІСАЯ*

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

Загальний: Щоб Господь захищав моряків і всіх тих, чия діяльність пов'язана з морем.

Місійний: Щоб Церква у Північній Африці своєю присутністю і діяльністю свідчила про любов Божу до кожної людини і до кожного народу.

Місцевий: Щоб дорослі любили своїх дітей ще задовго до їх зачаття і народження та через страх перед побутовими негараздами не обмежували Божої волі щодо дарування життя.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ
МУЧЕНИК ЮСТИН-ФІЛОСОФ (14 ЧЕРВНЯ)

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ «МІСІОНАР» — ПОСЛАНЕЦЬ БОЖИЙ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ (110 РОКІВ НА СЛУЖБІ БОГОВІ, ЦЕРКВІ ТА УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ)

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ,
викладач Борщівського агротехнічного коледжу

«...Місіонар, то значить «посланець». Але не який-будь посланець, тільки такий, що його Господь посилає до людей на якесь Боже діло. Каже до нього або сам, або через своїх заступників на землі: іди там і там, і зроби так а так, як тобі приказую, а Я тобі дам силу і мою Божу ласку...» *(із редакційного вступного слова першого числа «Місіонаря»).*

Таку Господню ласку на велику Божу справу — відродження духовно-релігійного життя українців Галичини наприкінці XIX століття, за сприяння місій і реколекцій, мали молоді Василіяни. Після Добромильської реформи Чину св. Василія Великого оо. Василіяни стали знані в народі як *місіонери*. Місія стала на першому плані їхньої діяльності. Про це ми дізнаємося із Василіянського Уставу: «Вже від давніх часів питомою працею Чину стали місії та духовні вправи, побудовані на основі Василіянських традицій...».

Василіянські місіонери — це новітні сівачі Божого Слова, що повними пригорщами сіяли те чисте духовне зерно на ниву людських сердець. Посіяне ними зерно Божої науки прийнялося на благодатному народному ґрунті і дозріло в золотий колос національного духовного відродження! Між великим числом василіянських місіонерів того часу найкращими і неперевершеними проповідниками були: о. Сотер Ортинський, о. Платонід Філяс, о. Андрей Шептицький, о. Єремія Ломницький, о. Мелентій Лончина та багато інших незабутніх сівачів Божого Слова. Мовлене ними під час місій Слово науки Божої хоч і мало великий вплив на душі вірних, але з часом призабувалося. Та й місійне слово проповідника-місіонера не могло бути почутим повсюди — по всіх громадах, селах і містах водночас багатьма сотнями тисяч людей.

Тому василіянські місіонери вирішили писати і друкувати місіонерські листи до народу. А часопису, який би мав ці листи друкувати, місіонери-Василіяни дали назву «Місіонар».

Першим, хто подав таку ідею, був о. Андрей Шептицький, тодішній ігумен львівського василіянського монастиря св. Онуфрія. Він вважав, що «...замало голосити Слово Боже тільки з проповідальниці, потрібно видавати народний релігійний часопис, призначений для широких мас вірних, так як ним можна буде і місію приготовити і місію голосити і що найважливіше, плоди місії підтримувати». О. Андрей Шептицький з великою вмілістю і усердним старанням докладався, щоб свій намір втілити в життя.

Велику працю до виходу «Місіонаря» приклав о. Платонід Філяс, який був обраний отцями-місіонерами його головним редактором. Сильний в місійних науках, талановитий і популярний проповідник, майстер друкованого слова — о. Платонід Філяс мав усі дані для того, щоб очолити перший василіянський християнський часопис. Він за одну ніч підготовив перше число «Місіонаря». Саме першому редакторові — о.Платоніду Філясу треба завдячувати тим, що народ так радо прийняв викладені в «Місіонарі» місіонерські листи. Писав о. Платонід ті листи серцем і розумом...

29 квітня 1897 року о. Андрей Шептицький до жовківської василіянської друкарні привозить рукопис першого числа «Місіонаря».

Перший номер журналу «Місіонар», датований 1 травня 1897 року, вийшов у світ з благословення кардинала Сильвестра Сембратовича.

Часопис розпочинається вступною редакційною статтею о.Платоніда Філяса «Місіонаръ — що то є?». У ній він у дуже доступній чудовій формі витлумачив слово «місіонар»: «...Місіонаръ — то значить «посланець». Але не який-будь посланець, тілько такий, що єго Господь посилає до людей на якесь Боже діло...» — наголошує о. Платонід.

Далі надруковано інші статті, які ніби є прямим продовженням вступної і становлять з нею єдине ціле. Так, в статті «Хто бувь місіонаремъ?» о.Платонід Філяс аргументовано доводить те, що «...Син Божий, то був найперший і найбільший місіонар — Божий посланець...». А в наступних статтях «Яки ще були місіонарі», «Єще за инших місіонарівъ», «Що тепер чувати за місіонарівъ», «Що місіонаръ буде нам въ листахъ писати» о. Платонід, ознайомлюючи читачів з історією місіонерства на наших землях, розповідає про те, що «...місіонарами були святі Апостоли та їх учні... 1000 років тому послав Бог місіонерів у ту землю, де ми жиємо, до наших предків Русинів...». В цих же статтях ним викладено зміст і завдання часопису, декларуються плани праці редакції: «...Ми, посланці-місіонари Ісуса Христа, несемо людям Боже Слово, Божу правду, Боже милосердіє, для старого і малого, для ученого і неученого, для всіх, що хотять нас приймати і Богові служити... Перший такий наш лист, сердечний, щирий, а що написали ми його, місіонари, то і назвали його «Місіонарем». Нехай він іде до всіх вас, любі браття, а ви його читайте...».

■ *Андрей ШЕПТИЦЬКИЙ, ЧСВВ, ігумен монастиря св. Онуфрія у Львові.*

На наступних сторінках часопису вміщені: Пісня на спомин місії «Кресту Твоєму Владико», біблійно-богословські статті «Слово Боже», «Благовіщення», оповідь «Свята Тайда», християнський календар на місяць травень та намір Апостольства Молитви на місяць.

Перший номер журналу «Місіонар» був розісланий по парафіях, де розповсюджувався серед вірних безкоштовно. Мета такого заходу була одна — лише б християнський часопис прийнявся в народі. Надалі його можна було придбати, чи передплатити. Але в порівнянні із іншими виданнями того часу, ціна часопису була незначна і цілком доступна навіть для найбідніших верств населення. Щоб якнайбільше людей могло читати «Місіонар», його видавці просили тільки 2 крейцарі за кожне число часопису, або 24 крейцарі за одноріччну передплату.

Питанням розповсюдженням першого числа «Місіонаря» займався о. Софроній Соколовський, ЧСВВ. Тарифи поштової оплати для пересилки всіх примірників цього та наступних тиражів часопису були значно меншими від тарифів, встановлених для інших видань. В цьому була велика заслуга о. Андрея Шептицького. Він своїм авторитетом серед впливових людей цісарської крайової адміністрації домігся такої суттєвої знижки поштових тарифів для «Місіонаря».

Перший номер «Місіонаря» мав аркуш друку, а загальне число сторінок — 16. Шістнадцять сторінок направду щирих та повних любови місіонерських листів до народу.

Правопис часопису від першого номера

1897 року і до 1906 — етимологічний, надалі — фонетичний. Цитати із Святого Письма в першому та наступних номерах 1897-1899 років подавалися церковнослов'янською мовою.

В різні часи назва часопису була така: «Місіонарь»(1897-1899); «Місионар»(1906, 1916-1918); «Місіонар»(1920-1921; 1940-1944); «Місіонар Пресвятого Серця Ісусового»(1922-1938); «Місіонар Ісусового Серця»(1939); «Місіонар»(1992-).

Спочатку редакція журналу «Місіонар» перебувала у львівському василіянському монастирі св. Онуфрія, а сам «Місіонар» друкувався у василіянській друкарні в Жовкві. Роздільне існування редакції, яка водночас займалася і справами пересилки та самої друкарні виявилося непрактичним. Саме тому, з 1 травня 1898 року редакцію часопису і його адресу для листування перенесено до Жовкви.

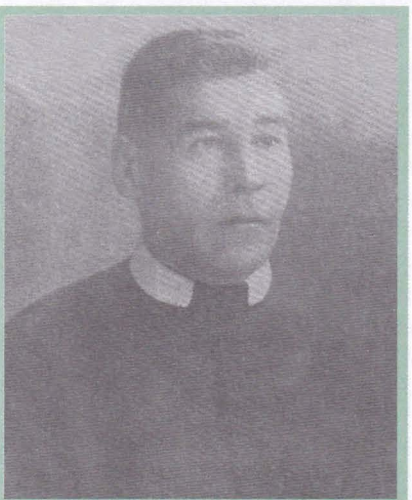

о. Платонід ФІЛЯС, ЧСВВ, перший редактор «МІСІОНАРЯ»

Як же прийняли «Місіонар» люди? Що то було радості та втіхи серед вірних з появою першого числа «Місіонаря»! Його не оминув ні простолюдин, ні інтелігент. Завдяки редагуванню о. Платоніда Філяса «Місіонар» був таким доступним, таким до серця промовляючим, що люди не могли його нехтувати. Саме першому редакторові — о. Платоніду Філясу треба завдячувати, що народ так радо прийняв викладені в «Місіонарі» місіонерські листи. Писав о. Платонід ті листи серцем і розумом. Народ це відчув.

Варто наголосити, що перший номер «Місіонаря» дуже швидко розійшовся поміж народом. Так, на місії в Крехівському монастирі його розійшлося 1146 примірників, в Стрию аж 1500, в с. Дахнів — 1 тис. примірників. А всього по краю в той час розійшлося 20 тис. примірників першого числа.

В другому номері «Місіонаря» о. Платонід Філяс писав: «Милі браття! Перший лист місіонарський розбігся по ваших селах так скоро, як іскра по сухому листю. То нас дуже втішило, що ви його так скоро і так радо розхопили між собою...».

Тираж другого номера «Місіонаря» також становив 20 тис. примірників. Всього за 1897 рік вийшло 11 номерів «Місіонаря». Спочатку часопис виходив двічі на місяць, а згодом — лише один раз.

Велике визнання «Місіонар» дістав і від Преосвященних Владик. Зокрема, кардинал Сильвестр Сембратович у своєму листі від 29 травня 1897 року писав: «На днях появилося у Львові письмо під заголовком «Місіонар». Багатий зміст того письма, дух і бесіда якого незвичайно приступна, заслуговують на повне визнання і надається воно якнайліпше до читання і навчання як шкільної молоді, так і старших за віком, тому повинно находитися в кожнім домі, тим більше в кожній читальні...».

Преосвященний Костянтин Чехович, єпископ Перемишльський, у своєму листі від 12 липня 1897 року писав до вірних: «...Віддавна давався чути недостаток такого письма, котре б підтверджувало в народі Духа Христового, й остерігало його перед ворогом. Недостаткові тому може зарадити «Місіонар», бо він якраз є найвідповіднішим до потреб нинішнього часу... він повинен находитися в кожному домі...».

Чому «Місіонар» став таким популярним та бажаним в народі? Тому, що зумів ясно і доступно викладати Божу науку та жити з народом,

співчувати в його смутку, берегти його перед шкідливими впливами та показувати дорогу до кращого християнського життя. Усе це було безсумнівною заслугою його редакторів.

В час, коли редакцію перенесено із Львова до Жовкви, у 1898 році, редактором «Місіонаря» став о. Лазар Березовський, ЧСВВ. Саме за його редагування часопис досить успішно повів боротьбу проти ворожого впливу радикалізму. В цей же час «Місіонарем» започатковується (з перспективою на майбутнє) почитання Найсвятішого Серця Христового. За старанням о. Лазаря Березовського починає видаватися також маленький додаток до «Місіонаря» — «Малий Місіонарчик. Письмо для дітей», який виходив з 1903 до 1914 року, в 1920, 1939 роках. На сторінках «Місіонарчика» переважали фольклорно-етнографічні та народознавчі публікації. За тематикою їх можна поділити на релігійні, морально-етичні, соціально-побутові, педагогічні (адресовані батькам, як настанови для виховання дітей). Тут також вміщувалися листи, що їх самі діти писали до свого журналу. Це був дуже добрий підхід до дитини з релігійного погляду.

Саме за редагування о. Лазаря Березовського вийшов виданий фонет
«Календар Місіонаря» на 190
дення замість етимологічно
релігійних українських видан
нарі», «Календарі Місіона
Місіонарчику» з ініціативи о
зовського фонетичного прав
перебільшення, революційним
зауважити, що перехід ва
«Місіонаря» на фонетичн
проходив в умовах, коли всі то
церковні часописи, видання
книжечки друкувалися ще
правописом (*етимологічн
характерний для староукр
принцип якого полягає у з
письмі літер, які вже не пер
звуків — наприклад «ъ» в кін

В 1908 році перебрав редак
Теодорович, ЧСВВ. Він
розпочату його попередн
Обдарований проповідник і п
фаній Теодорович до п
«Місіонарем» набожества до
Серця Христового додав ще
святої Євхаристії та науки про

В липні 1911 року призначе
о. Якима Фещака, ЧСВВ. В
нар» став бойовим форпост
проти засилля москвофільства
Саме тоді, як пише відомий
церковний історик о. Іри
«...повністю заблистів письм
першу чергу полемічний талан
щака». Майже в кожному но
стаття, насичена аргументами
но пояснювалися і розвінчу
підступи, формувалася націона
вірних. Це були «...не тільк
лемічні й суто релігійні статті.
статті і на так звану тоді «на
навіть державницьку тематику

Події Першої світової війни
подальшому виданню «Місіон

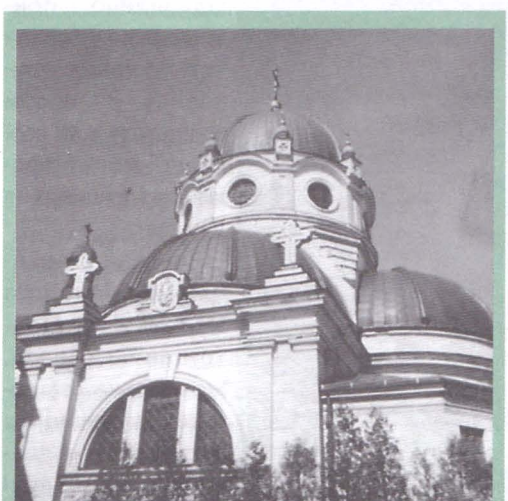

■ *Василіянська церква Серця Христового у Жовкві*

Після 8-го числа часопису в 1914 року видання «Місіонаря» було тимчасово перервано. Російська окупаційна царська адміністрація заборонила видавати часопис. Навіть більше, вона прийняла рішення про арешт о. Якима Фещака як редактора «Місіонаря». І ще обіцяла нагороду тому, хто допоможе його впіймати.

Тоді Василіяни, виходячи із обставин воєнного часу, почали видавати «Місіонар» далеко на чужині — в м. Загребі в Хорватії. Там він став виходити завдяки значній матеріальній допомозі Преосвященного Діонісія Няраді, Єпископа Крижевацького. Відновити видання «Місіонаря» в Загребі Василіянам вдалося лише на Різдво 1915 року. Тут часопис виходив протягом всього 1915 року. Редактором «Місіонаря» в Загребі був о. Іван Пришляк, ЧСВВ. Зважаючи на воєнне лихоліття, часопис із своїх сторінок промовляв до вірних, потішаючи їх, прибитих гіркою долею, підносив моральний дух читачів, підтримував в них надію на Боже милосердя, виховув терпіння. «Місіонар» «...ділив з ними смутс недолю і скитальське життя...», несу «...душевну потіху тисячам...». Вар зауважити, що «Місіонар» воєнного часу б добре зредагований, чим суттєво відрізняв від часописів, які в той час виходили.

Через певний час, в січні 1916 року «Місі нар» із Загреба повернувся до Жовкви. Д редагування «Місіонаря» знову приступив Лазар Березовський. Та недовго йому дов лося вести свою місіонерську працю. В груд 1918 року, під час українсько-польської вій за те, що в час ЗУНР тут видавалися дві у раїнські військові газети УГА, польська вла вивезла друкарню з усім устаткуванням Варшави. Жовківських монахів-Василіян бу ув'язнено до концентраційного табору Домб'є. Польська влада хотіла залишити Вас ліян без друкованого слова. Але Бог перекресл людські плани! Після втручання Апостольськ Столиці і завдяки клопотанням Митрополи Андрея Шептиц кого та зусилля Перемишльської владики Йосафа Коциловського віднайдено і пр везено до Жовкв устаткування др карні. З часо повернулися на св місця і монахи-ф хівці, які працювали друкарні.

Завдяки стара ням о. Модест Пелеха і о. Пл тоніда Філяс жовківське васил янське видавництв поступово, не зв жаючи на всіля перешкод

Редактори «Місіонаря». Фото 1937 року.
Сидять: о. Макарій КАРОВЕЦЬ, ЧСВВ (редактор у 1934-35 роках), о. Лазар БЕРЕЗОВСЬКИЙ, ЧСВВ (1900-08 і 1916-17), о. Модест ПЕЛЕХ, ЧСВВ (1918 і 1920);
Стоять: о. Рафаїл КРИНИЦЬКИЙ, ЧСВВ (1933-34), о. Маркіян МАРИСЮК, ЧСВВ (1926-32), о. Пахомій БОРИС, ЧСВВ (1935-39).

польських властей, відновило свою роботу. Перерване видання «Місіонаря» стало можливим відновити лише в січні 1920 року. Новим його редактором став о. Модест Пелех, ЧСВВ. На початку були проблеми з періодичним виданням часопису. Інколи одне число часопису виходило раз на два місяці. В редакційних статтях повоєнного часу розповідалося про більшовицький режим в Росії, а комуністичні ідеї трактувалися як загроза християнській вірі. В роздумах про значення місійної та душпастирської праці наголошувалося на заохочуванні вірних УГКЦ до стійкості у вірі. «Місіонар» тоді присвячував багато уваги вихованню дітей.

В серпні 1922 року редактором улюбленого в народі «Місіонаря» вдруге став о. Платонід Філяс. На сторінках часопису протягом 1921-1926 років багато уваги приділялося проповідуванню християнської віри. Цьому було присвячено численні, в популярному викладі, богословські праці. Першочерговим завданням редакції журналу на той час було збільшити тираж колись дуже популярного серед народу християнського часопису з метою більшого поглиблення релігійного життя у широких верствах суспільства. З кожним числом «Місіонаря» його наклад зростав і незабаром уже становив 20 тис. примірників. «Місіонар» знову став народним часописом, його знову можна було бачити в усіх місцевостях краю і далеко за його межами, по всіх хатах українських вірних УГКЦ.

Наступним редактором «Місіонаря» з 1927 року став о. Маркіян Марисюк, ЧСВВ. У своїй редакторській праці о. Маркіян багато уваги приділив поширенню Апостольства Молитви, набожества до Серця Христового, застереженню перед більшовицькою атеїстичною пропагандою і сектантством. Для членів Апостольства Молитви він уложив дуже гарний молитовник «Голос душі». Часопис знову став джерелом світла та провідником до кращого християнського життя. Тираж часопису становив у 1932 році май мірників.

З листопада 1932 рок «Місіонаря» лише на один рі Криницький, ЧСВВ, який при До речі, о. Рафаїл був перш «Українського Місіонаря у Б ж плані, що і його попередни ідейну працю «Місіонаря» з в в християнському дусі.

З грудня 1933 року «Місіс Макарій Карівець, ЧСВВ. Я звертав увагу читачів на інтро того Серця Ісусового в роди науки Божого Слова серед м

Наступним редактором «Міс 1935 року став о. Пахомій Б поставив собі завдання — ду читачів «Місіонаря» та член Молитви. Тому на сторінках ч лися науки про духовні практи засади досконалого христи зверталося особливу увагу н (Літургію) та її символіку. Ба приділятися і художньому оф налу. На його сторінках з'я різноманітних ілюстрацій на р ку. Популярність «Місіонаря» і зростала і уже в 1939 році в 50 000 примірниках.

Провідне місце на сторінка його заснування і протягом століття посідали статті про коментарі до Святого Письма кви, роздуми про значен душпастирської праці, поясне чи іншої молитви. Також дру дання про життя святих, т церковних пісень. Значне міс стиянська наука (катехизм).

Потрібно зауважити, що в сторінках «Місіонаря» ма виховне значення. Такі озна народні перекази, легенди,

релігійну тематику з яскраво вираженою християнською ідеєю. Метою цих матералів було формування етичних норм читача та застереження його від поганих вчинків, негідних християнина.

Мова друкованих переказів, притч та легенд загальнозрозуміла, без складних синтаксичних конструкцій. Вона була розрахована на галицьких селян. Вони, до речі, часто й грамоти не знали, а сприймали ці твори на слух (це підтверджується редакційною поштою). На сторінках «Місіонаря» також друкувалися церковні пісні, колядки, щедрівки, народні пісні.

«Місіонар» велику увагу акцентував на духовному вихованні підростаючого покоління — дітей і молоді. Він виконував роль своєрідного посередника між батьками та дітьми. На його сторінках подавалися основи батьківської педагогіки.

Чимало місця в «Місіонарі» займали оповіді про чудотворні ікони василіянських монастирів та церков Галичини.

«Місіонар» радо сприйняли і читали вірні різних верств населення. Прикладом того може бути численна переписка, яка велася

красну церковь але ту церковь збурили перски войска
короля Хозроя II. въ р. 617. — Христіяне вправдѣ

єѣ вôдбудовали але въ р. 1010. зновь єѣ знищили магомеданы. — Въ сто лѣтъ пôзнѣйше въ року 1130. христіяне выдвигнули нову величаву святыню, и она

Ілюстрована сторінка «Місіонаря», 1898 рік

василіянськими місіонерами із читачами н сторінках часопису. Варто зауважити, що чи мало людей, для того щоб читати переписуватися з «Місіонарем», почали вчи тися читати і писати! Одним словом, мі народом і «Місіонарем» зав'язалися живі взає мини. Народ відчував в собі охоту писати читати, думати. Таким чином, творилося, бе перебільшення можна сказати, об'єднанн всього народу, творився один суспільний на родний світогляд на християнських засада В цьому є неперевершена заслуга василіянсь кого «Місіонаря»!

Найважливіші рубрики як в які роки: «Річ наукового змісту», «Просьби в молитві і подя ка», «Вісти з чужих країв», «Вісти місіонерсь з країв», «Жіночий світ», «Зі світа і Церкви» «Наміренє в молитві на місяць...», «Післанец Пресвятого Серця Ісусового», «Розмовни листок», «З листів», «Листи до «Місіонаря»» «Заупокійні листки», «Подяки Ісусові Христов та Пресвятій Богородиці», «Календар» та ін У місячнику періодично і детальн висвітлювалася місіонерська праця отців Чин св. Василія Великого як у краю, так і за кордо ном, у місцях компактного проживанн українців. Подавалися ці повідомлення під руб рикою «Місіонерськи вісти», згодом «З місійного руху».

Василіянський «Місіонар» протягом всього часу видання завжди був гарно ілюстровани малюнками, світлинами портретів відоми діячів УГКЦ і ЧСВВ та репродукціями ікон.

Не уникало видання і гострих злободенни проблем тогочасного суспільства. Наприклад коли українців у 20-х роках XX століття турбу вали проблеми української молоді та народно школи, то в 4 числі за 1920 рік темою «місяч ного намірення» було питання організаці українських народних шкіл.

Важливі місця із основного тексту виділя лися шрифтами (жирним, курсивом) та подавалися в розбивку. Нумерація у межа кожного щорічника часопису була наскрізна

Поліграфічне оформлення обкладинки часопису та напис його назви змінювалися практично щороку.

Авторами публікацій часопису були отці Чину св. Василія Великого: Іриней Назарко, Осип Лещук, Омелян Тимочко, Василь Лімниченко, Іван Недільський, Ісидор Луб, Роман Лукань та багато, багато інших.

Напередодні Другої світової війни василіянський «Місіонар» став головним духовним провідником україн-ського народу — вірних УГКЦ в Галичині, Закарпатті, Волині й Холмщині і для української еміграції в Європі та Америці.

Василіянський «Місіонар» йшов за народом і з народом, де тільки не ступала його нога — в Європі, Бразилії, Канаді, Аргентині, США, одним словом, по цілому світі. За його прикладом повстали інші «місіонарі». Наприклад, стараннням Василіян в Прудентополі (Парана) із 1911 року по 1917 рік, а потім із 1935 року і далі виходив «Український Місіонар у Бразилії». Практично цей часопис за форматом та основними рубриками і їх змістом був копією жовківського «Місіонаря».

■ о. Іриней НАЗАРКО, ЧСВВ з Марійською дружиною

Ще одним добротним пагоном жовківського «Місіонаря» став філадельфійський (США) «Місіонар», як пресовий орган Апостольства Молитви і Братства Найсвятіших Тайн. Він видається Сестрами Василіянками.

Відколи по світах розселилися українці, вірні УГКЦ, з ними завжди був василіянський «Місіонар». Як добрий їх приятель, духовний учитель і опікун, василіянський «Місіонар» учив правд християнської віри, вчив молитви, любови до св. Церкви. Без перебільшення можна сказати, василіянський «Місіонар» єднав українців у світі. Він заходив навіть до найбільш віддалених місце ходила стопа нашого священ науку, ніс духовну відраду і тєвих труднощах.

В роки лихоліття Другої світ часопису стараннням Васил переривалося. Робилися с «Місіонар» навіть з перших дні дянської влади в Західній Украї ще не наважувалася на радик василіянських монастирів. То продовжувати своє чернече діяльн обме остан вськог підпис ресні через через василі Жовк фіско «Місіо ливо. «Місіо переїх «Мі під редагуванням о. Марк ЧСВВ, в Перемишлі видав Василіяни, що і в Жовкві. Ви в Перемишлі від травня недовго, бо ще того ж таки р було припинене німецько владою. Всього вийшло д часопису. Провідними тема «Місіонарі» того часу були: та молоді в дусі христия підтримка духу народу пе зневірою в час воєнного лих ло на українські землі.

З відходом радянських ві року редакція «Місіонаря» з ся до Жовкви. Після майже д

відновлюється видання часопису саме в жовківській друкарні. Дозволу на його вихід, в німецької окупаційної адміністрації, при сприянні Митрополита Андрея Шептицького, домігся ігумен василіянського монастиря св. Онуфрія у Львові о. Іриней Назарко, ЧСВВ.

Часопис, що став виходити з липня 1941 року спочатку редагував о. Модест Пелех, ЧСВВ. Надалі редактором «Місіонаря» протягом 1942-1944 років був о. Ієронім Тимчук, ЧСВВ. Спочатку часопис видавався неперіодично – як коли виходило. А із травня 1942 року систематично — щомісячно. Зважаючи на воєнні обставини та знищення більшовиками типографічного устаткування, «Місіонар» виходив за обсягом не такий великий, як перед війною, не щедро прикрашений гарними образками, але з тими ж самими науками Божого Слова. Але, незважаючи на це, василіянський «Місіонар» і надалі сприяв розвитку релігійного життя в краю, катехизації населення і особливо молоді.

З номера в номер, на сторінках часопису публікувалися статті о. Романа Луканя, ЧСВВ, під назвою «Мучеництво українських священиків», тобто про священиків, яких закатували більшовики у Львівській, Станіславській та Перемишльській єпархіях. До уваги читачів була і цікава підбірка матеріалів, присвячених 300-літтю беатифікації св. Йосафата.

Останнє, восьме число «Місіонаря» в час війни вийшло друком у серпні 1944 року. Про відновлення його видання в повоєнний час на українських землях, особливо після Львівського псевдособору 1946 року, не могло бути й мови...

Але справа «Місіонаря» не занепала. На благодатній ниві василянської преси апостолят друкованого слова продовжував існувати в далекій чужині. Прикладів є чимало. Це «Український Місіонар у Бразилії», філадельфійський (США) «Місіонар», які не давали можливість недругам Чину казати про те, що василіянський «Місіонар» перестав існувати. Більше того, вони переконли свідчили про те, що василіянський «Місіона був, є і буде!..

Лише із проголошенням державної незале ності України, відновленням релігійно-церков діяльності УГКЦ та Василіянського Чину в Укра стало можливим і відродження видан «Місіонаря» в Жовкві.

Нова сторінка в його історії розпочинаєтьс квітня 1992 року. З Божого Благословення, і стараннням отців і братів Чину св. Васи Великого, «Місіонар» знову продовжив св місію на українських землях; місію, розпоча василіянськими місіонерами ще у кінці століття. Редактором відродженого в Укра «Місіонаря» у 1992-1993 роках був о. Теодо Янків, ЧСВВ. Від номера до номера друкували матеріали, які склали літопис відроджен василіянського Чину в Україні, розповідали п його подальшу розбудову. Через «Місіона Отцями Василіянами почалася тиха, буден жертовна праця на формування народної ду на здорових релігійних засадах, духовність я була вкрай занедбана в роки безбожного ко ністичного режиму.

Надалі, недовго, редактором журналу б о. Йосафат Глуховецький, ЧСВВ.

Велику працю у дальшому розвою часоп су приклав о. Василь Зінько, ЧСВВ, буду редактором «Місіонаря» у 1994-1997 рока До цього о. Василь Зінько тривалий час ус шно трудився на ниві василіанської прес Бразилії. Там він тривалий час очолював р дакції тижневиків «Праця», «Календар Пра і місячника «Український Місіонар у Бразилі а також в Аргентині — місячника «Життя»

Протягом 1997-2005 років редакцію «Міс наря» очолював о. Йосафат Воротняк, ЧСВ Під його редагуванням, уже із перших чис цей василіянський часопис став відзначати не лише відповідним високим фаховим рівн дизайну: поряд традиційними рубриками біблійно-богословську тематику з'явилися но В них публікувалися цикли статей, автора

яких були отці Чину. На сторінках часопису подавалося чимало публікацій, присвячених історії УГКЦ і Василіянського Чину, сучасного життя і діяльності Церкви та Чину, репортажі із місій, прощ, відпустів; публікації з життя інших чернечих чинів і згромаджень нашої Церкви. На сторінках «Місіонаря» стали подаватися матеріали не тільки на релігійно-церковну, а й на суспільно-політичну та морально-етичну тематику. Завдяки старанням о. Йосафата Воротняка, у 2003 році було відновлено видання «Календаря Місіонаря». А починаючи, із квітня 2000 року в ефірі за його ініціативою і безпосередньою участю виходить радіоверсія «Місіонаря».

о. Теодозій ЯНКІВ, ЧСВВ (редактор 1992-94 роках)

Із 2006 року редактором «Місіонаря» став о. Корнилій Яремак, ЧСВВ. Хоча у світі дедалі більше розвиваються новітні технології, радіо, телебачення та Інтернет, таки незамінним залишається звичайне друковане слово, яке людина може понести із собою в будь-яке місце; часопис, який можна розгорнути і прочитати в будь-який момент свого життя: чи то в перерві у праці, чи в дорозі, чи навіть під час молитви у глибокій призадумі над вічними правдами, які часопис подає. Тому завданням сьогоднішнього часу є, насамперед, створення дієвого та потужного складу авторів, які вважали б своїм невід'ємним обов'язком промовляти до вірного народу через друковане слово.

Також «Місіонар» повинен постійно покращувати рівень своїх публікацій, адже сьогодні більшість вірних здобула середню освіту, а багато серед них мають освіту вищу. Тому на часі — новітні способи викладення вічних істин, серйозніші публікації на актуальні теми. Саме тому в 2007 році часопис із 36-сторінкового обсягу перейшов на обсяг у 52 сторінки, урізноманітнилась тематика, а також з'явилась можливість друкувати досить обширні релігійні та морально-етичні статті повністю.

Нарешті, сьогодні «Місіонар» мусить долати важку конкуренцію із світськими виданнями, які, завдяки великим фінансовим дотаціям та широкій рекламній діяльності, можуть собі дозволити набагато якіснішу поліграфію, зовнішній вигляд, а також пропонують людям те, чого більшість так прагне: життєве задоволення і комфорт, часто через обман або замовчування правди. Тому важливим завданням є відновити давній зв'язок із читачами, які уважали б часопис своїм, змогли його підтримати у важких хвилинах, порадити в тому, як його покращити, але й простити і зрозуміти, якщо часопис подає науку, яка невигідна зараженій гріхом людській природі. Загалом, «Місіонар» сьогодні старається віднайти нові методи душпастирства друкованого слова, а разом з тим не зрадити старовинної традиції, яку так вміло запровадили наші попередники.

Тематику «Місіонаря», починаючи від 1992 року і до сьогоднішнього дня, можна поділити за рубриками на біблійно-богословську, церковно-історичну та морально-етичну; часопис розповідає про події з церковного та монашого життя, про визначних діячів УГКЦ та ЧСВВ та ін.

Потрібно наголосити на тому, що в кожному «Місіонарі» першими традиційними і надалі були сторінки Апостольства Молитви. Регулярно, в кожному числі часопису вміщувалися біблійно-богословські матеріали, авторами яких були отці ЧСВВ — о. Дам'ян Богун, о.

«Ідіть по всьому світу»

Матей Гаврилів, о. Діонісій Ляхович, о. Василь Зінько, о. Йосафат Воротняк, о. Йосиф Будай, о. Василь Мендрунь, о. Діонісій Заведюк, о. Мелетій Батіг, о. Роман Каспришин та багато, багато інших. Василіянський «Місіонар» — воістину Божий посланець до українського народу. Скільки добра, маємо на увазі під оглядом релігійним, принесло нашому народові карбоване слово на сторінках василіянського «Місіонаря»? Найкращу відповідь на це питання дав його перший редактор — о. Платонід Філяс, в статті приуроченій 25-річчю виходу у світ часопису: «Хто счислить всі ті набожні душі, котрим він (*«Місіонар» — авт.*) допоміг пізнати любо Христа і св. Церкви, хто счислить всіх тих х рих, до яких він приходив, як співчуваючи друг, зі словом правдивої потіхи на устах; во малодушних, котрих він знов направляв добру дорогу, всіх, що находилися в спок сах, і завдяки йому находили справжн джерело підкріплення, певну пристань в ус життєвих невгодах, всіх священиків, котри він став підпорою при виповнюванню об в'язків їхнього звання, на кінець всі закон душі, що разом з ним поділяли тишину спокій келій та пізнавали життя Святих!... Бе перечно про «Місіонаря» можна сказати саме, що колись сам св. Ап. Петро сказав пр Божественного Спасителя — Сина Божого, ш був найпершим і найбільшим місіонаре «...Він проходив землі, роблячи добре» (3, 18.). Богові ж подяка, який у Христі завжд веде василіянських місіонарів у своїм пер можнім почті й через них на кожній міс проповідує науку Закону Божого».

Хай же і надалі наш василіянський «Місі нар» сповняє свою велику місію від Бога, а в його читачі та прихильники хай у цьому ювілейному році своєю щирою молитво випросять у Господа Нашого Ісуса Христа дл свого улюбленого українського християнс кого часопису постійне і щедре Бож благословення.

1 травня 1897 року люди вперше побачили часопис «Місіонар». Отці, які його видали вклали своє серце у це число. Підготовка його була хоч і вкрай коротка, зате саме воно відкриває нам смисл задуму отця Платоніда Філяса, ЧСВВ як першого редактора часопису та о. Андрея Шептицького, ЧСВВ, ігумена монастиря св. Онуфрія у Львові й натхненника цього видання. Для того, щоб їх зрозуміти, збагнути, варто взяти до рук це перше видання. Саме тому ми, хоча маємо багато інших матеріалів, вирішили відкласти їх на наступний місяць, а в цьому ювілейному числі подати повністю відтворене перше число «Місіонаря». Він виданий ще старовинною абеткою і правописом того часу, але, гадаємо, нашим читачам буде дуже цікаво поринути у ті давні часи і побачити, з чого все починалося. Наступних шістнадцять сторінок — перше історичне число «Місіонаря».

Число 1. Львовъ 1. мая. 1897.

Выходить разъ на мѣсяць у Львовѣ въ Монастыри ОО. Василіянъ.

МІСІОНАРЬ

Рôчна пренумерата выносить 24 кр. Поединоке число 2 кр.

Місіонарь — що то є?

Милй братя! Знать мало буде межи вами такихъ, котрй бы насъ черцѣвъ-місіонарѣвъ доси не видали, та нашого слова по місіяхъ не чували. Але на початку тои книжочки, котру мы такожь „місіонаремъ“ назвали, сказати не завадить трохи докладнѣйше, що то є місіонарь, хто нимъ бувавъ, зъ вôдки вôнъ йде, що людямъ приносить, та чого вôдъ людей хоче. Отъ послухайте. По нашому, місіонарь, то значить „пôсланець“. Але не якій будь пôсланець, тôлько такій, що єго Господь посылає до людей на якесь Боже дѣло. Каже до него або самъ або черезъ своихъ заступникôвъ на земли: иди тамъ и тамъ, и зроби такъ а такъ, якъ я тобѣ приказую, а я тобѣ дамъ силу и мою Божу ласку. Тй люди, що тебе будуть слухали, то такъ якъ бы мене самого слухали, а якъ тебе не послухають, то такъ якъ бы самого Бога не послухали: слꙋшаѧй ва́съ, мене́ слꙋшаетъ, и҆ ѿмета́ѧйсѧ ва́съ мене́ ѿмета́етъ.

Хто бувъ місіонаремъ?

Тому два тысячѣ лѣтъ прийшовъ до людей найбôльшій місіонарь. Зъ далека, зъ далека прий-

шовъ — бо зъ самого неба. Вôнъ бувъ „пôсланцемъ“ самого Отця небесного, а якъ называвъ ся? Найсвятѣйшій и найдорожшій нашъ Іисусъ Господь, нашъ Спаситель, Сынъ Божій. Такъ, такъ милй братя. Сынъ Божій, то бувъ найпершій и найбôльшій місіонарь — Божій пôсланець. А що той місіонарь зробивъ и ты, любый брате знаєшь и мы, дасть Богъ, докладнѣйше колись все тобѣ розкажемо: Вôнъ вызволивъ людскій нарôдъ вôдъ неволѣ діявола и вôдъ пекла а учинивъ насъ Божими дѣтьми **дадѐ и҆мъ область ча́домъ Бж҃їимъ быти.**

Якй ще були місіонарѣ?

Були св, Апостолы и ихъ ученики. Нѣмъ Іисусъ вôдôйшовъ на небо, то ще зôбравъ Вôнъ ихъ всѣхъ около Себе и такъ до нихъ промовивъ: Я йду до мого Отця небесного, але вы мои ученики, вы теперъ идѣть въ свѣтъ и будьте для людей такими місіонарями, якимъ Я бувъ для нихъ: **Ꙗкоже посла̀ мѧ Отецъ, и азъ посыла́ю вы, ше́дше ᲂу҆бо наꙋчи́те всѧ̀ ѧ҆зы́ки..., ꙋча́ще и҆́хъ блюсти̇̀ всѧ̑, елика заповѣ̀дахъ вамъ.** Такъ якъ Я бувъ „пôсланцемъ“ Отця небесного, такъ теперъ вы будете пôсланцями Моими. Идѣть же до людей. Духъ святый и Я буду зъ вами до кôнця свѣта. Хто васъ послухає, буде щасливый, **блаже́ни слы́шащїи сло́во Бж҃їе** а хто васъ не послухає, тому скажѣть, що лекше буде на судѣ Божôмъ Содомѣ и Гоморрѣ, якъ такому чоловѣкови. **Ѡтра́днѣе бꙋ̀детъ̑ Содо̀мѡмъ и҆ Гомо́ррѡмъ въ дѐнь сꙋ̀дный неже гра́дꙋ томꙋ̑.** И такъ ся стало. Апостолы и ученики ихъ

стали ся великими Божими місіонарями и черезъ ихъ слово и Божу ласку люди стали ся христіянами.

Єще за иншихъ місіонарѣвъ.

Тому лѣтъ 1000 пôславъ Богъ місіонарѣвъ въ ту землю, де мы жіємо, до нашихъ давныхъ предкôвъ Русинôвъ. Бо и они були поганами и жили въ неволи діявольскôй. Зъ далекого краю грецкого, зъ мѣста Царгороду, зъ монастиря, що звавъ ся Студитскимъ, бо єго заложивъ св. Теодôръ Студита, и зъ горы Атоньскôи, покликавъ тыхъ місіонарѣвъ нашъ князь Володимиръ, що то окрестивъ Русь. Зъ першу побудовали они собѣ монастирь коло Кіева, и назвали єго Кіево-печерска Лавра, а зъ вôдтамъ розôйшли ся по цѣлôй рускôй земли. И отъ щасливи були ти краины и ти давни наши предки, що приймили Божихъ пôсланцѣвъ, и ихъ місіонарске слово, бо черезъ то всѣ стали ся христіянами а богато зъ нихъ зостало навѣть великими святыми Божими угодниками.

Отъ любый брате, вже теперъ знаєшь, що то є місіонарь, та хто місіонаремъ бувавъ. Місіонаремъ Іисусъ, місіонарями Апостолы, місіонарями ихъ ученики, місіонарями и давни наши предки, що Русь окрестили. И знаєшь вже, чому мы ихъ называємо місіонарями. Бо они всѣ були „пôсланцями“ вôдъ Бога до людей. И єще то довѣдавъ-єсь ся, що они для Бога и для людей зробили. Господь Іисусъ вызволивъ рôдъ людскій зъ неволѣ діявола, Апостолы вызволили людей зъ неволѣ поганьскои. наши давни предки

окрестили и просвѣтили Русь. Мѣркуй теперъ самъ, якъ такй місіонарѣ милй Богу и людямъ.

Що теперъ чувати за місіонарѣвъ?

На свѣтѣ теперъ, любй братя, зле чувати. А декуды то такъ такъ зле, що дальше не йде. Люди дуже грѣшать, и старе и мале, всѣ грѣшать. Одинъ бôльше, другій менше, але грѣшать. И ты самъ, брате, певно не маленьку мѣрку вже-сь нагрѣшивъ. А що зъ того буде, якъ бы люди не навертали ся до Бога? Отъ-що: на сѣмъ свѣтѣ бѣда, а по смерти вѣчне пекло. А то не жартъ, впасти въ огонь вѣчный. Але милосердный Господь нашъ — дуже милосердный не хотѧй смерти грѣшника, но да обратитсѧ и живъ бꙋдетъ. И отъ знакъ того милосердія — посылає Господь и теперъ скрôзь по краю св. місіѣ, посылає скрôзь місіонарѣвъ, щобы душѣ людскй ратувати. Дають святй місіѣ Отцѣ духовнй, а що самй такимъ великимъ трудамъ подолати не можуть, то и насъ кличуть до помочи въ ихъ святôй праци. Ты самъ брате може бувъ на такихъ місіяхъ, може бачивъ єсь и насъ черцѣвъ-місіонарѣвъ. Хочь мы недостойнй тымъ місіонарямъ давнымъ, Апостоламъ и ремѣнцѣвъ у ихъ сапогъ розвязати, але все таки мы ученики-місіонарѣ тыхъ Апостолôвъ и ихъ ученикôвъ-місіонарѣвъ. Хочь недостойнй мы, але все таки дѣтьми єсьмо и сынами тыхъ давныхъ нашихъ батькôвъ-місіонарѣвъ, що принесли въ нашу землю св. Боже слово и христіяньске житє. Хочь недостойнй мы, але пôсланцѣ-місіонарѣ мы Іисуса Господа. Йдемо вôдъ села до села, вôдь мѣ-

ста до мѣста, де насъ Отцѣ Вашій, Духовній Пастирѣ покличуть, и несемо людямъ Боже слово, Божу правду и Боже милосердіє, для старого и малого, для ученого и неученого, для всѣхъ, що хотять насъ приймити и Богови служити.

И що мы на тыхъ місіяхъ видѣли?

Рѣчь дуже святу и дуже радостну и наше серце дуже взрушаючу. Ото, видите милій братя, де мы лишь мали св. місію, то вы все такъ щиро насъ витали, такъ радо и свято насъ слухали, и такъ насъ сердечно пращали, що ажь намъ жаль було васъ опускати. Плакали вы при пращаню, але и наши очи не були сухі. Радобы мы були и довше голосили науки св. місіѣ, бо то въ трехъ або чотирехъ дняхъ не могли мы вамъ всего сказати, що мы вамъ хотѣли сказати. Много-страхъ много лишає ся єще рѣчей, о котрыхъ бы треба говорити, а тутъ вже кôнчи и ѣдь де инде, до иншого села. И вôдѣхали мы вôдъ васъ, але серце наше тягне ся до васъ. И отъ що мы собѣ розгадали. Не можемо у васъ бути самою нашою особою, то бодай пишемъ до васъ листы — побожній, місіонарскій листы. А що погадали, то-й зробили. И отъ маєшь любый брате першій такій нашъ листъ, сердечный, щирый; а що написали єго мы місіонарѣ, то и назвали мы єго „місіонаремъ.“ Нехай вôнъ иде до всѣхъ васъ, любій братя, а вы єго читайте. А може вамъ не буде любо, що мы до васъ хочемо писати листы! Ей. скажете, такъ зле не є, але вы певно цѣкавій

що місіонарь буде намъ въ листахъ писати?

А щожь? Що на серци, то-й въ листѣ. Мы иншихъ листовъ и не вмѣемо писати, только такъ, якъ на місіи говоримо все, що намъ лежитъ на серци, то-й такъ писати будемо. Будуть ти листы йти до васъ бодай разъ на мѣсяць. Правда, не богато то. Вы бы може ради доставати листы водъ насъ и частѣйше, може-й що тыжня, але бачите, любі братя, на столько не маємо мы часу. За то будуть наші листы досыть обширні, цѣлыхъ восемъ картокъ записаныхъ водъ конця до конця. Они прийдуть до васъ, привитають васъ щиро, по знаємости, потѣшать ваше серце, загрѣють вашу душѣ до доброго житя, и поучать всего, що Богови на хвалу, а вамъ на пожитокъ, потѣху и забаву выйти може. Роскажемо вамъ найперше за святе Письмо — або за слово Боже, зъ-водки оно є, де оно, и яке оно, та якъ зъ него по всѣ часы люди учили ся мудрости и якъ вы тои мудрости зъ него навчити ся будете могли. Зъ Божого слова йде до людей вѣра и щасливе житє. Длятого потомъ будемо розяснювати всю вѣру за порядкомъ, а такъ зрозумѣло, щобысьте могли и дѣтямъ ті рѣчи оповѣдати. Водтакъ розказувати будемо исторію, якъ люди жили водъ початку свѣта ажь до нынѣ. Ще притомъ описувати будемо житє Іисуса, и Матери Божои и Святыхъ, щобы и вы могли навчити ся тои найбольшои точки, якъ зостати святыми, и Богу подобати ся. Опосля розкажемо вамъ кождого разу наші місіонарскі вѣсти, новины, де мы ѣздили по місіяхъ, и де ще поѣдемо, якъ намъ

на тыхъ місіяхъ поводило ся, и якъ люди по місіяхъ Богу служать. Додавати будемо також вѣсти зъ чужихъ краѣвъ, але не пустѣ вѣсти, лише самѣ добрѣ. Наконци писати будемо, якихъ Святыхъ припадає на кождый мѣсяць, и о що особливо будемо кождого мѣсяця молити ся. А щожь? Такѣ листы, гадаємо, мої брате, будуть для васъ и цѣкавѣ и пожиточнѣ. Поучать розумъ, розрадують серце, загрѣють душу, принесуть и духову забаву для васъ, и знаємыхъ и сусѣдовъ Буде хвала Господеви, буде пожитокъ и утѣха вамъ.

А щожь вы на то скажете?

Тѣшите ся тымъ? Добре, братя, и мы тѣшимо ся. Але є одна рѣчь. Видите любѣ братя, вы то знаєте, що мы місіонарѣ грошей не складаємо и не збераємо, бо присягнули мы Господу Богу на цѣле житє убожество. Такъ и тѣ листы нашѣ, того місіонаря будемо вамъ писати за дармо. Але вы знаєте, любѣ, що мы не маємо свого паперу. А на тѣ листы треба богато, богато паперу. Отже мусимо васъ просити, щобы вы намъ дали на папѣръ. Лише не бойте ся, щобы мы васъ не скривдили. Нѣ — самѣ засмѣєте ся, якъ почуєте, колько мы васъ на папѣръ просимо: Отъ всего на всего одинъ крайцарь — а другій крайцарь на друкованє. Всего два крайцарѣ. — А що? великій маєтокъ — не правда, два крайцарѣ на мѣсяць. Не обстали бы мы при двохъ крайцаряхъ, якъ бы мы хотѣли кождому зъ васъ особно писати листъ, а ще друкованый, а ще и довгій на вѣсѣмъ картокъ. Тебе самого,

якъ пишешь до кого листъ, то така рѣчь коштує пять або шѣсть крайцарѣвъ, одинъ крайцарь папѣръ а пять почта. Але мы гадаємо, що обстанемо и при двохъ крайцаряхъ, бо будємо разомъ писати и посылати тѣ листы до цѣлого краю — а то вынесе таньше. Але два крайцарѣ, то такой любый брате, мусишь намъ офѣровати на мѣсяць. — На кôнци року будешь мати двайнайцять такихъ листôвъ, зъ котрыхъ зложишь собѣ цѣлу книжку цѣкаву и поучаючу. — Щожь отже любый брате приймешь радо нашѣ листы? Прийми ихъ такъ радо, якъ приймавъ єсь насъ на місіи. А два крайцарѣ на мѣсяць рахунку тобѣ не зробять, лишь вернуть ся тобѣ стократною заплатою Господа Бога. Аминь.

Теперъ читай собѣ пѣсню місійну, а вôдтакъ о Божôмъ словѣ, початокъ, бо решту будемо писати ажь въ другôмъ „місіонарѣ“ на мѣсяць Червець.

ПѢСНЬ
на споминъ місіи.

(Пôсля мельодіи „О Пресвятая Царице“.)

Кресту Твоєму Владыко
Покланяємъ ся всѣ днесь,
Бо на Крестѣ Ты велику
Терпѣвъ страсть за нарôдъ весь.

О прийдѣть всѣ Христіяне
Пôдъ Христовъ Крестъ припадѣть,
Чого вчили місіонарѣ
То на всегда затямѣть.

Душу свою сохраняйте
Надъ всѣ скарбы ѣ любѣть,
И все на то памятайте
Що высшого добра нѣтъ.

Тому грѣхôвъ стережѣть ся
Грѣхъ єсть найбôльша нечесть,

Выжь упавшій наверн҃ть ся,
Щобъ не злала страшна месть.
Черезъ щире покаяне
На путь праведныхъ спѣшѣть,
Станьте добрі Христіяне
Якъ велить Божій завѣтъ.
А ту місію сьятую
Зъ рода въ рѡдъ перекажѣть,
И слугъ Божихъ на молитвѣ
Передъ Богомъ помянѣть
Они и васъ на моленяхъ
При престолѣ помянуть,
Днесь вамъ въ память знакъ спасеня
Крестъ місійный ставляютъ.
Сей святый Крестъ васъ укрѣпить
Побѣдить ворогѡвъ тьмы,
И достойными учинить
Царства Божого дѣтьми.
О Христовъ Кресте пречестный,
Ты дорога до небесъ,
Місіонарь Ты небесный
Най славить Тебе міръ весь.
О Маріе Дѣво чиста,
Ты всегда насъ спомагай,
Яко Матерь Царя Христа
Єго ласцѣ насъ вручай.

Слово Боже.

Оповѣдають, що якійсь Грекъ, єго Орфейомъ звали, умѣвъ такъ зручно грати, що камѣнѣ плакали, слухаючи єго гры. Але то є только казка. Иншу рѣчь тобѣ роскажу, а то була правда. Одинъ святый мужь говоривъ Божій науки такъ ревно, що всѣ люди плакали. Але вонъ бувъ слѣпый. Разъ хотѣвъ одинъ збыточный хлопець зажартовати собѣ зъ того святого мужа. Завѣвъ єго на пусте мѣсце, и каже: Отче, говори Боже слово, бо оттутъ зобрали ся люди и хотять те-

бе слухати. И той святый мужь розпочавъ говорити слово Боже. Вже скôнчивъ, и уклякнувъ и каже: теперъ змовмо Отче нашь. А навколо него не було кромѣ того збыточника анѣ однои живои душѣ тôлько купы камѣня. Колижь святый мужь змовивъ Отче нашь ажь до кôнця, а ту наразъ всѣ камѣнѣ пôднесли великій шумъ и заговорили на весь голосъ: аминь! Перестрашивъ ся хлопець на таке чудо, признавъ ся до вины, а святый мужь сказавъ: Сыну не смѣй ся зô слова Божого, бо видишь самъ, якъ навѣть мертве камѣнє єго слухає, шанує и передъ нимъ склонює ся и говорить: аминь. Отсе чудо спамятай собѣ, любый брате и другимъ єго розповѣдай. А знаєшь нащо? Бо ото, видишь, нашь місіонарь нѣчого тобѣ такъ не буде писати и оповѣдати якъ Боже слово. Треба-жъ, щобы ты єго цѣлымъ серцемъ полюбивъ, и пошановавъ. Божимъ словомъ сотворена земля и небо, Божимъ словомъ прийшли на свѣтъ десять заповѣдей, Божимъ словомъ Сынъ Божій свѣтъ научивъ, Божимъ словомъ люди учать ся вѣры, и любови и надѣѣ, въ Божôмъ словѣ твоє серце знайде потѣху и помôчь, въ Божôмъ словѣ знайдешь щастє и въ сѣмъ житю и въ другôмъ. Блаже́ни слы́шащїи сло̀во Божїе, сказавъ Іисусъ. О тôмъ словѣ Божôмъ хочемо тобѣ на другій разъ богато красныхъ рѣчей написати, щобы ты знавъ докладно, що то оно є, то слово Боже, зъ вôдки оно є и де єго мы маємо, та й якъ зъ него чоловѣкъ може научити ся мудрости такои, що й найбôльшй мудрагелѣ свѣта того и найбôльшй царѣ и вельможѣ зъ нею не порôвнають ся. При-

готуйже тымчасомъ твоє добре серце на другій разъ до того Божого слова, бо на теперъ нема мѣсця бôльше о нѣмъ описати, маємо єще иншу рѣчі тобѣ розказати. А цѣкава то рѣчь и для твоєи душѣ, якъ разъ дôбрана: о Матенцѣ Божôй.

Благовѣщенє.

Не такими були перші люди бѣдными, уломными, слабыми и темными, якъ мы теперъ. Господь ихъ сотворивъ дуже, дуже щасливыми. Але лихій ворогъ нашь, діяволъ, позаздростивъ того щастя першимъ людямъ Адамови и Євѣ. Вôнъ самъ колись бувъ щасливымъ, бувъ ангеломъ святымъ, але збунтовавъ ся бувъ проти Бога, а Богъ єго скинувъ зъ неба до пекла. Отъ тому то діяволъ бувъ заздрôсный Адамови и Євѣ, що они щасливі, а вôнъ въ пеклѣ нещасливый. А що діяволъ дуже хитрый, то и удало ся єму Адама и Єву намовити, щобы Господу Богу стали ся непослушными. Згордѣли Адамъ и Єва въ великомъ щастю и переступили тяжкій приказъ Бога. Хотѣли стати ся подôбными самому Богови бꙋ́дєтє ꙗ҆́ко бо́зи. Та щожь ся стало? Угнѣвавъ ся Богъ, що Адамъ такій ставъ гордый и невдячный и пôславъ тяжку кару на него и на все єго потомство, на весь рôдъ людскій. Коли-ты не хотѣвъ жити въ щастю зъ моєю ласкою и по моѣй Божôй воли, то жій теперъ по власнôй воли. И зôставивъ Богъ людей власному ихъ розумови и власнôй воли. Вôдъ того часу йшло зъ людьми чимъ разъ гôрше та гôрше а тягнуло ся то цѣлыхъ чотиры тысячѣ лѣтъ, щобы нарôдъ людскій пересвѣдчивъ ся докладно, що безъ Бога

не потрафить жити розумно и щасливо. По чотирохъ тысячкахъ лѣтъ скѡнчила ся та тяжка проба. Небо постановило пѡслати конець бѣдѣ, Господь змилувавъ ся пѡслати людямъ свого Єдинородного Сына. Се стало ся такъ.

Въ мѣсточку Назаретѣ жила Пречиста Дѣвиця Марія. Мати Єи звала ся св. Анна, а отець Іоакимъ, котрый умеръ, коли ще Марія була дитиною. Въ 16 роцѣ житя зѡстала Марія зарученою свому кревному, котрому було на имя Іосифъ. Звычай у жидѡвъ наказувавъ зарученѡй єще цѣлый рѡкъ бути при своихъ родичахъ, тожъ Преч. Дѣва, мешкала при матери св. Аннѣ, приготовляючи собѣ весѣльну выправу. Въ тѡмъ часѣ власне постановивъ Богъ пресвяту Дѣвицю выбрати на Матерь Свого Єдинородного Сына. До оповѣщеня такого великого дѣла посылає Богъ Архангела Гавріила, а посылає єго не до Іосифа, обручника Маріѣ, лише до самои Маріѣ, бо Єи святе материньство має стати ся безъ причины мужа. Ангелъ, ввѡйшовши до Єи комнаты, чуючи себе безъ порѡвнаня низшимъ вѡдъ Неи, зъ найбѡльшою почестію поздоровивъ Марію: **Радѹй сѧ благодѣтнаѧ**, такъ повна ласки, якъ жадне сотворѣнє на небѣ и на земли; небо вѡдъ Тебе не є богатше, **Гѡсподь сѣ тобѡю. Благословѣна ты въ женѣхъ**. Ты одна не дѡткнена тымъ проклятіемъ, якому пѡдпали всѣ невѣсты и весь рѡдъ людскій. На таку похвалу Ангела покѡрна Дѣвиця затревожила ся, а то тымъ дужше, що не зрозумѣла слѡвъ Єго. Ангелъ усуває Єи боязнь: Єсли хто, то Ты не лякай ся Маріє, бо Ты знайшла ласку найбѡльшу у Бога. Ото зачнешь

и породишь Сына и назвешь Его Іисусомъ. Вонъ є Сыномъ Божимъ и Богомъ предвѣчнымъ, а зъ Тебе хоче взяти Собѣ тѣло людске и стати ся чоло-

вѣкомъ и Спасителемъ свѣта. Марія вѣрить словамъ Ангела, але ихъ не цѣлкомъ розумѣє: Якъ то може стати ся? Я мужа не знаю. Іосифъ есть лишь моимъ нареченымъ. Я слюбовала до смер-

ти чистоту и вôдъ сего слюбу не можу вôдступити безъ выразного приказу Божого. — Тогды Єй Ангелъ обяснивъ ее чудо. „Власне для того, що Ты чиста и пречиста выбравъ Тебе Богъ на Матерь Сына Свого. Ты зôстанешь и дальше непорочною Дѣвицею а Сына зачнешь и породишь всемогучою ласкою и силою Духа святого. Таке дѣло у Бога не є неможливе“. На тй слова не могла Пречиста Дѣва инакше вôдповѣсти, якъ словами: „Я раба Господня. Отсе я твоя пôддана Боже, нехай стане ся зо мною по твому Божому слову“. На сей призволъ Матери Божои чекала Тройця святая, чекало небо и нещасный рôдъ людскій. На слово Марій Слово предвѣчне зступило до Єи найсвятѣйшого лона, щобы взяти на себе тѣло людске. Архангелъ Гавріилъ попращавъ Марію ще зъ бôльшою почестію, якъ бувъ вступивъ до Неи, бо теперъ побачивъ въ Нѣй Матерь Господа и Бога. По вôдходѣ Ангела Преч. Дѣва упала на колѣна, щобы гôдно привитати въ Своѣмъ дѣвичôмъ лонѣ Небесного Царя и Бога, а теперъ и Сына свого а Спасителя свѣта. Прикладъ для насъ якъ маємо заховати ся по св. Причастію.

А ты любый брате, величай Преч. Дѣву Марію, що таку честь и ласку знайшла у Бога и вôддавай ся Єй на кождый день въ опѣку, бо Она и наша Мати и найбôльша наша Заступниця. Особливо въ тôмъ мѣсяци Маю не занедбуй прибѣгати до Єи опѣки якъ найчастѣйше словами: Подъ Твою милость прибѣгаємъ Богородице Дѣво..

Свята Таида.

На пустини, въ глубокой Африцѣ живъ св. Пафнутій. Разъ прийшовъ до него другій пустельникъ и каже: Отче, зле жіють Христіяне въ мѣстѣ Александріи. Є тамъ дѣвиця, що дає розпусту на цѣле мѣсто. Жіе въ розкошной палатѣ и всѣхъ зводить, бо богата она и красна. Вставъ св. Пафнутій и пойшовъ до Александріи. Скинувъ тутъ убогу пустельничу одѣжь и прибравъ ся въ богатй рызы. И ввойшовъ до палаты тои дѣвицѣ. Она єго приймила а вонъ каже: „Маю тобѣ щось важного сказати але заведи мене до комнаты, де бы насъ жадне око не видѣло.“ Она завела єго до найскрытшои комнаты. Тутъ каже нѣчіе око насъ не побачить. — „Чи такожь Боже око насъ не побачить?“ спытавъ Пафнутій. — А Таида каже: „О нѣ, око Боже всюды видить, передъ нимъ утаити ся годѣ“. — И станувъ тогды Пафнутій и закликавъ голосомъ святымъ а поважнымъ: „Дочко моя — и ты се знаєшь, що око Боже все и всюды тебе бачить, а однакъ жіешь такъ грѣшно, безбожно, якъ бы Бога не було надъ тобою. Покай ся, бо ока Божого и Єго гнѣву не уйдешь“. Коротке було слово Пафнутія, але оно потрясло Таидою ажь до костей. Зблѣдла, захиталась и покотила ся до ногъ Святому. „Отче, ратуй мою грѣшну душу, закликала зъ жалосным плачемъ. Що менѣ робити, щобы Бога перепросити?“ „Завтра буду на тебе чекати при брамѣ, що веде до дѣвочого монастыря“, сказавъ святый мужь и опустивъ Таиду. Другого дня дивили ся люди зъ Александріи на рѣчь небувалу. Середъ мѣста стояло велике число во-

зо́въ наповненыхъ всякими скарбами, богацтвами. Які́сь люди-слуги скидали всѣ тѝ скарбы, богацтва зъ возо́въ на одну велику безладну купу. А коли вже все поскидали, станули самѝ наокола, щобы нѣхто не смѣвъ чого взяти зъ тыхъ скарбо́въ. Тогди приступила до сеи великои купы богацтвъ молода дѣвиця, а въ рукахъ держала запалену смолоскипу. То була Таида.

Конець буде въ слѣдующо́мъ числѣ.

На май припадають Свята:

1. (Ч) Єремі́ѣ пророка. 2. (П) Бориса и Глѣба. 3. (С) Тимотея и Теодозія. 4. (Н) Пелагі́ѣ. 5. (П) Ирины муч. 6. (В) Іова. 7. (Р) Знаменія Креста; 8. (Ч) Іоана Бог. Арсенія. 9. (П) Николая. 10. (С) Симона Зилота. 11. (Н) Мокія. 12. (П) Епіфанія. 13. (В) Гликері́ѣ. 14. (С) Изидора, Максима. 15. (Ч) Пахомія. 16. (П) Теодора, Моисея. 17. (С) Андроніка. 18. (Н) Теодота, Юлі́ѣ. 19. (П) Патрикія. 20. (В) Галалея, Александра. 21. (Р) Константина и Елены. 22. (Ч) Вознесеніе Господне. 23. (П) Михаила, Ефросині́ѣ. 24. (С) Симеона. 25. (Н) Обрѣтеніе главы Іоана. 26. (П) Карпа. 27. (В) Серапіона и Теодоры. 28. (Р) Никиты; 29. (Ч) Теодозі́ѣ. 30. (П) Исакія. 31. (С) Ермія, помин. успш. —

Молѣть ся въ маю,

щобы слово Боже, котре въ то́мъ мѣсяци буде скро́зь по краю голошене въ честь Пресв. Богородицѣ Марі́ѣ принесло якъ найбо́льшѝ душевнѝ корысти нашому народови. —

На сей першій разъ не стає намъ мѣсця, щобы подати вамъ любѝ братя вѣсти нашѝ місіонарскѝ. Зачекайте до другого мѣсяця. Приготуйте собѣ тымчасомъ 2 кр. на новый листъ нашъ, на нового „МІСІОНАРЯ“, а тымчасомъ молѣть ся за насъ, такъ якъ мы и о васъ не забуваемо. Бувайте здоровѝ.

Слава Ісусу Христу!

Одобр. Орд. Ч. 573. 16/4 1897. **Кардиналъ Сильвестерѣ.**

Зъ друкарнѣ ОО. Василіянъ въ Жовквѣ.

ОБОРОНА ТА ЖИВЛЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ВІРИ – ПЕРШОЦІЛЬ «МІСІОНАРЯ»

Розмову провів бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Отці Ісидор Патрило, ЧСВВ, вислужений протоархимандрит, та найстаріший ієромонах Василіянського Чину Дам'ян Богун, ЧСВВ, вислужений протоігумен української провінції оо. Василіян, який відбув сім років тюремного заслання у Сибіру тільки за те, що щиро, по-синівськи, вірив у Господа Бога... Тепер вони живуть у василіянському монастирі у Брюховичах, де розташована василіянська семінарія ім. Йосифа Рутського. Тут своїм життям показують приклад молодим Василіянам у монашому подвигу, терпеливості та вірі. Саме з ними ми вирішили порозмовляти про «Місіонар».

— Високопреподобний отче Ісидоре! Цього року святкуємо 110-річчя «Місіонаря», чи Ви мали можливість його читати у дитинстві?

— У нашій хаті «Місіонаря» не було... В дитинстві, отже, цей часопис не читав. Та знав, що він виходить...

— Коли Ви були керманичем василіянського корабля – тривалий час Протоархимандритом ЧСВВ, — чи читали «Місіонар»?

— Мене цікавили переважно наукові журнали. Іноді брав «Місіонар» до рук, проте повністю не читав, робив це вибірково. Журнал був у Римі не раз. Моя спеціальність – історія. Тому більше подобаються історичні статті. Люблю їх порушувати. Соціальні, політичні, інші якось мало цікавлять, навіть зараз їх не ставлю ніколи на перше місце.

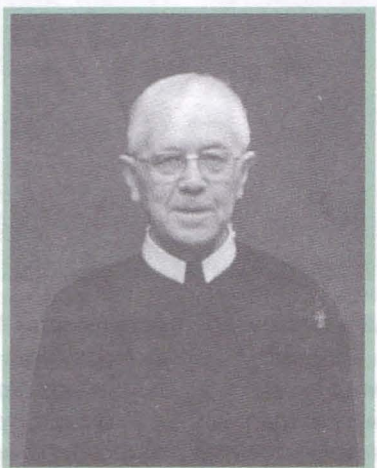

■ о. Ісидор ПАТРИЛО, ЧСВВ

— Яким би мало бути значення часопису «Місіонар» — яку саме місію він мав би виконувати якраз тепер?

— Він має насамперед розбудити релігійну свідомість людей, подібно як це робиться на реколекціях... Щоб люди знали, що вони залежні від Бога, з Божих рук вийшли і до Господа мають усі повернутися. Найважливіше, щоб людина була приготована до відходу з цього світу. А коли з'явиться перед Творцем, аби з тими питаннями в неї було все в порядку.

— На Ваш погляд, яку тематику найперше слід подавати до нашого часопису?

— Добре подавати до «Місіонаря» гарні приклади-свідчення з життя різних вірних, хто б це не був... Варто згадати окремо про тих, що подавали чи подають добрий приклад. Доречно теж робити і виїмки з їхніх писань...

— Що б Ви побажали християнському людові, зокрема читачам і видавцям журналу?

— Я б їх заохотив більше ним цікавитися, і що там є добре – це засвоїти для скріплення своєї безцінної віри. А видавцям — великих успіхів у праці, дуже важливій, від якої залежатиме спасіння не одної душі. Хоч би «Місіонар» мав десять чи двадцять тисяч тиражу, це не так важливо – головне, щоб він приводив народ до того джерела, звідки людина вийшла. Бажаю Вам гарних успіхів у тому, що Ви робите для людей!

— Отче Дам'яне! Хотілось би довідатися від Вас більше про його долю в минулому, про значення цього журналу для українського народу, Греко-Католицької Церкви, зокрема для Василіянського Чину. Що важливого зробив «Місіонар» для страждденного народу України, яке його першочергове завдання?

— Ціллю «Місіонаря» завжди було боронити правдиву католицьку віру в нашому українському народі. А правдиву віру, так би мовити, у найвідповідніший спосіб можна було захищати якимось релігійним журналом... Щоб той журнал розповсюджувався, треба ще було певної здорової агітації...

— Хто особливо спричинявся до розповсюдження журналу?

— Були своєрідні помічники, що займалися поширенням журналу. Це не були брати-ченці, а здебільшого люди світські, наші приятелі. Реалізовувався часопис для народу і на місіях отців.

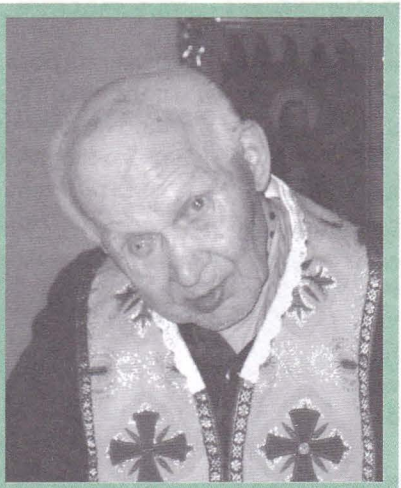

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

— Чому ж «Місіонар» був таким популярним?

— Очевидність факту полягає в тому, що Василіяни вживали тодішню чисту літературну мову, коли, натомість, декотрі часописи використовували архаїчну. Проте цей архаїзм не дуже потягав до себе, тільки тих, що цього шукали, цим жили. Люди хилились більше до Василіян... Між іншим, як закінчилася Перша світова війна, то Василіянський Чин не міг випускати більше як п'ять тисяч примірників на місяць. Але згодом «Місіонар» помаленьку вже зростав. Люди давали потрібні кошти на його розповсюдження. У повоєнні часи літературна мова вже не мала великого попиту...

— Дорогий отче! Знаю, що Ви немало дописували до згадуваного часопису, для прикладу, про Христове Серце, а чи пам'ятаєте назву своєї найпершої статті?

— Не пригадую... До вступу до монастиря ще нічого туди не писав, був неповнолітній...

— Яка була тематика статей у часописі?

— Старалися відповідати людям на всі їхні важливі питання-потреби. І те, і те треба було людям добре роз'яснити. Коли збільшилася кількість видань, треба було в певний спосіб трохи обмежитись у матеріалах і більше звернути увагу саме на висвітлення католицької віри. Також у нашому Чині випускали «Місіонарчик» для дітей і «Наш Приятель» тощо. Не тільки Василіяни дописували до «Місіонаря». Християни, до слова, на сторінках журналу висловлювали подяки за вислухані молитви Ісусовому Серцю, різним Божим угодникам. Чи не в кожному номері. Головною початковою статтею було завше конкретне намірення Апостольства Молитви на цілий місяць. Що цікаво, духовний сюжет обкладинки часопису був протягом року незмінним...

— Відомо, що «Місіонар» часто перевіряла безбожна комуністична влада. В який спосіб вона намагалася перешкоджати літові нашого василіянського часопису?

— Правда, що вороги Церкви, Христа, не дрімали. Не тільки на сам «Місіонар», а взагалі на релігійний зміст накладалось табу. Траплялося, що хтось вертався із Сибіру, де був на засланні за свої переконання, і, вертаючись домів, написав дорогою до журналу якусь статтю, то, як її виявили безвірки, знову відсилався на тривалу каторгу... Отак міг «виг-

рати»... Люди прагнули черпати духовну поживу з релігійних видань так само й у Сибіру... Як земляки верталися з чужинецького сибірського краю, то їм, бувало, могли понапихати до кишень брошурок з антимісіонарним змістом. І так діяли вороги. Поширення Божого Слова мало ряд своїх перешкод.

— Чи в буремні часи глибокого підпілля «Місіонар» продовжував поширювався, бодай малим тиражем?

— Та ні! Хіба що, може бути, передавалися якісь коротенькі відомості, а так, на загал, старалися підтримувати людей у вірі, виконувати те, що їй аж ніяк не противиться...

— Чи хтось просив Вас якихось порад щодо «Місіонаря»?

— Спеціально цього не робили і я сам не прагнув якось по-особливому впливати, тому що моєю думкою було вести, насамперед, широку діяльність. А щоб, до речі, щось написати, треба посидіти...

Важливо, що я мав можливість бачити «Місіонар» в декого на українському столі в часі відвідин...

— Високопреподобні отці, щиросердечне вам спасибі за цю розмову. Думаю, не один з неї для себе скористає, з ваших особистих свідчень.

«МІСІОНАРЕВІ» — 110

Любов ДІВЧУР

Весняне сонечко всміхається з небес,
Серця промінням ніжним зігріває.
«Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!»
«Місіонар" з Великоднем вітаєм.

Дзвонять церковні дзвони:
Дзень-дзелень,
Нехай Господь на небесах почує,
Що першотравень ювілейний день —
110 літ «Місіонар» святкує.

Пройшов в житті чимало він доріг,
110 літ мандруючи світами.
Пізнати Бога людям допоміг,
Хрест несучи Спасителя слідами.

Люта зима пройшла, і не одна,
Що віру в Бога знищити бажала,
Але воскресла вкраїнська земля,
«Місіонар» в дорогу виряджала.

Сіяч невтомний вийшов на поля,
На них засіяв щедро Слово Боже.
Його плоди рясніють іздаля,
Та знищити вже їх ніхто не зможе!

110 літ, мандруючи світами,
Рятує душі наш «Місіонар».
Ми гордимося твоїми плодами,
Ти — Пресвятого Серця цінний дар.

110 літ — це надзвичайна дата,
110 літ — більш, як земне життя.
Тож редколегію вітаємо зі святом —
В часопису велике майбуття!

Плідної праці Вам на Божій ниві,
Духовних злетів, тож цвітіть й творіть!
Хай Бог дарує Многа літ щасливих,
Мене на 200-ліття запросіть!!!

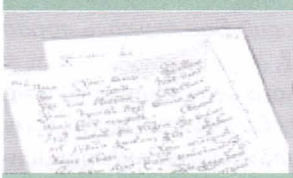

З редакційної пошти

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ «МІСІОНАРЯ»...

Марія ПЕЛІХОВСЬКА,
м. Ходорів

«Місіонар»... Звичайнісіньке слово, але часопис, що має таку назву, справді незвичний. Неоціненними є ті багатства, які містить журнал на своїх сторінках.

Хочу сказати, що цей журнал супроводжує мене з раннього дитинства аж до сьогодні. Саме з ним пов'язані мої найкращі спогади про незабутню і найщасливішу пору — дитинство.

Довгими зимовими вечорами я сиділа на колінах у свого дідуся, за вікном лютувала хурделиця, а в нашій затишній хаті були присутні малий Ісус, Його пресвята Мати — Діва Марія та опікун Йосиф.

Добре пам'ятаю той день, коли дідусь вперше посадив мене на коліна і читав цікаві історії з життя Пресвятої Родини, і були вони захоплюючими, надзвичайними.

Наслухавшись досхочу дідусевих читань, я, схлипуючи, засинала. І не знала ще тоді, що ці твори для дітей друкує такий гарний журнал «Місіонар», що його видають отці Василіяни.

Швидко, мов неосідлані коні, збігали роки. Настав той час, коли я вже сама перечитувала старі, пожовклі, але ще цілі листки «Місіонаря». У нас вдома дідусь зберігав їх у скрині, де бабуся тримала свій святковий одяг. І так, ще навчаючись у школі, я увійшла в прекрасний духовний світ, завдяки журналу «Місіонар» і назавжди віддала йому своє серце...

Сьогодні я працюю учителем української мови і літератури у місті Ходорові, що на Львівщині. Однак журнал «Місіонар» вважаю своїм другом дотепер. Весь журнал читаю на одному диханні. Деякі статті перечитую, вдумуючись по кілька разів. При цьому відчуваю, що в моїй душі з'являються якісь нові почуття, нове бачення світу. Я відчуваю себе багатшою у духовному розумінні. І тому висловлюю щиру подяку отцям Василіянам, а також усім християнам, причетним до виходу у світ такого цінного видання.

Саме тепер, коли виповнюється 110 років з дня його виходу у світ, хочу зазначити: я — його постійна читачка з 1992 року, не пропустила жодної статті, ані рядочка, бо він — надзвичайно цікавий. І тому з нетерпінням буду чекати, коли, нарешті, триматиму в руках святковий номер «Місіонаря»!

Щиро дякую нинішньому редактору о. Корнелію Яремаку за цікаву сторінку в журналі «Слово редактора», яку не можна читати, не роздумуючи над сказаним. Велике спасибі отцю Йосафату Воротняку за його численні морально-етичні статті, де провідна думка — застереження перед пияцтвом.

Але коли мова йде про якісь історії з життя дорослих чи дітей, то віддаю перевагу о. Мелетію Батогу. Кожен твір цього отця читаю і обговорюю з школярами на виховних годинах, шкільному інформуванні. Хіба не можна із цих оповідань зробити саморобну книжечку, і вона буде тією християнською книгою, книгою-роздумом не тільки для дітей і молоді, але, передусім, для дорослих.

Я дуже тішуся, що журнал «Місіонар», наче добрий батько, огортає всіх християн України та єднає у велику Божу родину.

Інколи так захоплююсь окремими статтями,

що, здається, сама беру у них участь. Тоді ще раз повертаюсь і перечитую сюжети, де, на мій погляд, криється вихід із скрутного становища. Мені хочеться допомогти, підказати героям, зарадити у небезпеці. Саме такими є статті брата Миколая Микосовського.

Ще раз читаю і перечитую сторінки журналу, глибоко роздумую над кожним рядочком, і бачу: з'явилися нові автори, нові теми. Наприклад, «Друг... хто він?» Ігоря Сав'яка. Тепер бачу, що знаходжу багато цінного матеріалу у підготовці до написання твору на таку ж тему.

... Прочитана остання сторінка, закриваю журнал, а серце не хоче з ним прощатися. Він увійшов у мою душу, пам'ять, у моє життя. Назавжди. І я не ховаю його далеко, бо знаю: мине небагато часу — і знову повернусь до нього. Так, повернуся, але вже іншими очима дивитимусь на героїв та події, з радістю відкриваючи все нові й нові деталі журнальних оповідань, нарисів, статей.

І, відкриваючи перші номери журналу, я ще не здогадуюся, що до самої старості з повагою і цікавістю буду відкривати для себе, дітей і онуків цей нескінченний і дивовижний світ, ім'я якому — «Місіонар».

110 РОКІВ «МІСІОНАР» У ВИНОГРАДНИКУ ГОСПОДНЬОМУ

110 років «Місіонаря» у Винограднику Господньому — гідні подяки і належного пошанування. Дякуємо від себе і від тих багатьох, хто черпає духовну силу із джерел «Місіонаря». Вдячні за тепло, розуміння і прихильність до нас, які відчуває наше Марійське товариство «Містична Троянда». Зокрема зворушені тим, що Ви відгукнулися і опублікували на своїх сторінках статті про наших членів Романа Ковалюка і Наталю Якимчук, які відійшли у вічність, але залишили для молоді приклад християнського життя, приклад любові до Бога і України.

Бажаємо часопису Божого благословення, опіки Божої Матері, Божого духу і натхнення у Вашій праці, щедрих плодів і Небесних Ласк.

Члени Марійського товариства
«Містична Троянда»
м. Львів

Часопис «Місіонар» є чудовим засобом для проголошення Євангелії. Іншими словами я б сказав, що це маленька скарбничка Божого Слова! В ньому можна знайти багато цікавих та захоплюючих історій, статей і не лише... Практично всі вони є повчальними! Адже допомагають пізнати, краще зрозуміти, чи віднайти відповіді на питання, які одвіку цікавлять людину: про покликання, сенс життя, присутність Бога в житті кожного.

Щиро дякую всім, хто його видає! Бажаю вам Божої щедрої ласки, міцної віри і твердої надії, щоб могли й надалі плідно працювати для голошення Божого Слова на сторінках часопису. А ще міцного здоров'я, радості і постійної бадьорості у вашій праці на добро Церкви і людей!

Михайло Гельжинський,
м. Золочів

ПУЛЬСУЮЧЕ СЕРЦЕ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ

Оксана МІЛЯНОВИЧ,
м. Ходорів

Життя людське... Яке воно мінливе і непередбачуване. Йдеш дорогою життя і не знаєш, що попереду — безодня чи пишний квітучий сад.

Людина, мов маленька, безпорадна піщинка, яку будь-який подув вітру може занести будь-куди. Однак, на щастя, людина не самотня. Яскравою, немеркнучою зіркою, що сяє неземним світлом любові є наш Спаситель — Ісус Христос. Але, на жаль, часто буває так, що темна хмара гріхів закриває Боже

світло, і йдемо навмання, спотикаємося, падаємо, боляче ранячи себе.

Та Господь, як люблячий Батько, не може допустити загибелі свого творіння, — посилає цілителів — святих, які рятують від духовної і навіть фізичної смерті. Нам треба зрозуміти ці благородні наміри Творця. А для цього потрібен ясний розум і міцна віра, щоб усвідомити, що наша воля без волі Божої є нічим. Ісус Христос, йдучи до Небесного Отця, залишив нам Матір свою, яка об'єднала людей у молитві, що лунає із наших сердець з Божих храмів, які золотим сяйвом куполів говорять: «Господь був, є і буде у серцях людських попри всі негаразди і випробовування».

Скріплюють наш дух, виховують мужність і відвагу, дають у руки могутню зброю — молитву — в часи життєвих випробувань вірні Божі слуги — отці Василіяни. Це не просто слова, це істина, в якій можна переконатись, завітавши в монастир св. Андрія чи монастир св. Онуфрія, що у Львові. Люди рікою спішать сюди зі своїми болями і тривогами, а повертаються втішені та одухотворені.

Пульсуючим серцем духовного життя отців Василіян є український християнський часопис «Місіонар», головним редактором якого є ієромонах Корнилій Яремак, ЧСВВ.

До моїх рук потрапив цей журнал порівняно недавно, у 2005 році, коли мені його подарував бр. Андрій, ЧСВВ. Гортаючи сторінку за сторінкою, я все більше поринала у дивовижний духовний світ, який зачарував мене цікавими постатями — майбутніми блаженними, їхнім жертовним життям; я пізнала тернистий шлях Василіянського Чину, почерпнула знання з історій УГКЦ. Цей часопис скріпив мою віру, я горда, що українка, що Господь, через заслуги жертовних духовних постатей, опікується моїм народом, і я впевнена, не дасть йому загинути у цей складний час випробувань.

Статті, вміщені в часописі виховують найбільші вартості — духовні. Адже найбільшу вартість дав нам сам Господь — основи християнської любові. Сам Бог велів любити свій народ, історію, берегти і виконувати священні заповіді. Роздуми, оповідання, вміщені у часописі, до глибини душі хвилюють і заставляють роздумувати над сутністю життя, над призначенням людини у ньому, над смертю і спасінням.

Цього року часопис «Місіонар» став ще цікавішим, адже кількість сторінок збільшилась, в результаті — більше цікавих новин, історій з життя майбутніх блаженних, оповідань. Відрадно, що не пройшли поза увагою найменші із нас — діти: є цікава рубрика «Місіонарчик».

Я, як учитель української мови та літератури, завжди знаходжу багато цікавого матеріалу, що урізноманітнює викладання предмету та проведення виховних заходів.

Щодо останніх видань, то не могли пройти поза увагою публікації о. Ігоря Царя «Тарас Шевченко — дар від Бога» («Місіонар», березень 2007 року), «Українці і їх Церква у боротьбі за соборну і незалежну Україну») Є. Степаненка, «Світло Романової посмішки» Уляни Тимчук, «Друг — хто він?» Ігоря Сав'яка («Місіонар», квітень 2007 року), та інші.

Читаючи статті, ми переконуємось: Ісус Христос — наш Спаситель, Творець, наша найбільша Любов і найбільший Друг. Тож прямуймо впевнено із нашими проводирями до цієї яскравої, немеркнучої зірки під могутньою опікою Матері Божої, усіх Святих, Ангелів-Хоронителів!

І на завершення, хочеться побажати у рік 110-ліття існування українського християнського часопису «Місіонар» процвітання, хай засіває він у людських душах зерна Віри, Надії і Любові, що зійдуть добрими справами. Хай Божественне Серце Ісуса Христа береже головного редактора ієромонаха Корнилія Яремака, ЧСВВ, та всю редакційну колегію у життєвих випробуваннях. Пресвята Богородиця охоронить сильним своїм Покровом у всіх життєвих небезпеках, а Боже провидіння надихає до творчої праці. Божого благословення та всіх ласк Божих Вам!

«МІСІОНАР» У ПІДПІЛЛІ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Майже п'ятдесят років наш «Місіонар» був під арештом. Його переслідували, цькували і, де тільки вороги могли, знищували вогнем. Тепер знаємо з архівних документів, як цей часопис стояв упоперек намагань безбожної влади запровадити нову релігію майбутнього «світлого комунізму».

Багато отців, а серед них о. Модест Пелех, ЧСВВ, о. Маркіян Когут, ЧСВВ, о. Дам'ян Богун, ЧСВВ, були ув'язнені за видання і високодуховні дописи до «Місіонаря». В часи підпілля Греко-Католицької Церкви «Місіонар» довоєнних років був знаний по всіх селах і містах й залишився духовним надбанням для вірних Христової Церкви, хоч багато із них зазнали утисків і переслідування через цей часопис. Своїм дорогим читачам хочу розповісти один епізод з часів переслідування нашого «Місіонаря».

***

Григорій зі своєю сім'єю переживав трагічну загибель свого сина. Хоч він усвідомлював, що визвольна боротьба потребує жертв, та все-таки біль серця огортав його як вдень, так і вночі, за втраченим юнаком, на якого покладав великі надії. Страждання душі підсилювались тим, що не можна було про це нікому розповісти, і таким чином розділити своє горе. Здавалося, що ніхто не висловлював співчуття, окрім тих хлопців, які прийшли повідомити про героїчну смерть за Україну свого доброго побратима, хоч багатьом був відомий цей випадок. Навіть були чутки, що незабаром в селі почнуться обшуки, облави і будуть все трясти у всіх домах.

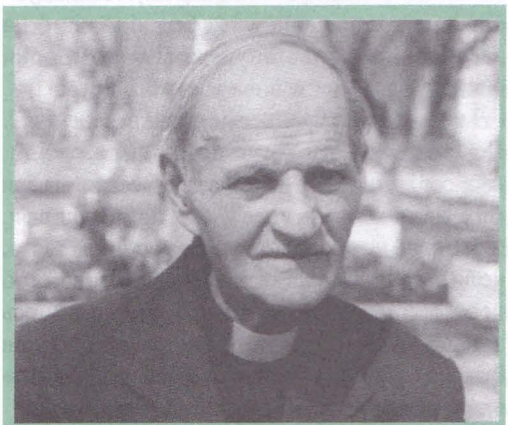

■ *о. Маркіян КОГУТ, ЧСВВ*

В домі Григорія було багато різних книжок, особливо релігійних, серед них були і підшивки журналу «Місіонар», і календарі з передвоєнних років, які він акуратно зберігав.

— А що, як це все віднесу до свого друга Івана? У нього є можливість заховати і зберегти духовну цінність живого слова, — роздумував Григорій. У найближчу неділю він задумав здійснити свій намір. Іван проживав у сусідньому селі, тож заодно Григорій вирішив відвідати його. Він взяв з собою деякі книжки, а також підшивки «Місіонаря».

— Господи, як все добро знищується у цьому світі. Невже ж зло переможе? Яке прекрасне Твоє творіння: свіжість зеленої трави, запах цвіту ніжних квіточок, ясність голубого неба, теплота світлого сонечка, легкість подуву вітру, розважаючи, немовби молився Григорій до свого Творця Небесного.

— Смуток, журба якось потаємно тривожать життя, наповнене гіркотою щоденних страждань. Куди йдемо? Чи довго шукатиму відповіді на дорозі сьогодення? Хоч знаю, що у Тебе є тільки одне заспокоєння: «Хай не тривожиться серце ваше! Віруйте в Бога, віруйте й у Мене. В домі Отця мого багато осель» (Ів. 14. 1-2). Але не знаю, що станеться зі мною, бо багато речей приховано від мене, що чекає мене? Навіть тут, на цьому роздоріжжі, не знаю, якою дорогою іти, до якого світла прямувати, щоб не

зникнути безслідно, як відірваний від гілки листок. Сонце, яке світить на праведних і грішних, на добрих і злих, на здорових і хворих, мовчить. Та я іду, Ісусе, як Ти ішов по пустелі, самотній, розмовляючи з Отцем своїм Небесним. Іду в надії, що вірна моя дорога, бо відчуваю Твоє Провидіння. Несу свій хрест, хоч не розумію його ціни у своїй слабкості. Ось роздоріжжя з багатьма напрямками, але мені потрібен один, який веде до моєї мети, бо тільки Ти, Господи, є Дорога, Правда і Життя.

Зі своїми роздумами Григорій увійшов до сусіднього села та повернув на подвір'я крайньої хати. Тут він зустрів свого друга Івана, який сидів біля своїх вуликів. Привітавшись із своїм добрим приятелем, Григорій скинув з плечей мішок із книжками.

— Добре, що я тебе тут зустрів. Горе в мене. Пропав мій Степан під Карпатами. Я отримав сумну вістку про його загибель. Кажуть, що в нас будуть трясти по домах. Жаль мені сина, а тут ще книжки можуть знайти і не пощадять їх. Все знищать. Тож у себе, можливо, десь заховаєш ці книжки. Тут є «Місіонарі», «Життя святих» і деякі оповідання. Не раз мені мій Степан говорив:

— Тату, бережіть наші книжки, бо це наш найбільший скарб. Заради нього хочу все це зберегти, бо такий камінь лежить на серці, що не можу щось робити чи, навіть, спати. Завжди Степан на думці.

Іван дивився зі співчуттям на свого приятеля і після довгої мовчанки промовив:

— Бог і надалі потребує жертв нашого народу. Жаль, що так пропадає цвіт нашої молоді. Мені здається, що його душа просить молитви, і ми повинні сприяти цьому. Я навідуюся до нашого отця Ігнатія. Він перебуває у своєї сестри і відправляє потай від влади Служби Божі. А щодо книжок, то їх обов'язково треба зберегти. Я маю один порожній вулик і все можна в нього покласти. Діти наші підростають, а їм так потрібне живе Боже Слово. Колись їм пригодиться «Місіонар», який зараз попав у немилість безбожній владі.

Довго сиділи Іван з Григорієм в саду біля

■ *...в саду біля вуликів*

вуликів. Сюди підійшли діти, дружина. Раділи, що стільки різних книжок приніс їм добродій Григорій, але і співчували йому з приводу трагічної смерті його сина. Вони довго розмовляли на церковні і світські теми, а під вечір розійшлися. На прощання Іван від щирості свого серця заспокоював Григорія і говорив йому, що на все Божа воля.

— Ти — не перший, кого спіткала лиха доля. Ось Катерина Рожачка розпрощалась із трьома синами. Як молоді дуби росли в неї, а замість радості від них отримала каторгу на Сибірі, та ще й дочку за собою потягнула. Ось така наша щербата доля, — доля України. А «Місіонарі» і ці книжки я обовязково збережу. Покладу їх ось в цей порожній вулик, бо сюди ніхто не заглядає, а як настануть кращі часи, вони знайдуть своє достойне місце у бібліотеці.

Та неможливо було все це тримати в таємниці. До Івана кожного дня приходили сусіди, знайомі і тут «Місіонар» був добрим гостем для всіх. Іван знаходив щось цікаве і читав для всіх. Особливо це повторювалося в неділю і свята, коли старші чоловіки сходилися до Івана, щоб поговорити про наболіле і завжди читали щось з «Місіонаря». Діти, коли пасли корів, також брали з собою в поле книжечки або «Місіонар» і там гуртом читали цікаві оповідання.

Та, на жаль, з часом число випусків

«Місіонаря» зменшувалось. «Місіонар» позичали навіть люди з інших сіл. Молоді мешканці села переселялись до міст, де знаходили собі роботу, і там не розставалися з цим часописом.

Та от хтось доповів місцевій владі, що Іван переховує, як тоді говорили, недозволену літературу у вулику. Саме в цей час роїлись бджоли і потрібен був вулик. Тож Іван був змушений бджоли пустити до вулика, а книжки переніс до своєї столярної майстерні. Все це поскладав до скриньки, а зверху поклав різні інструменти. Через декілька днів завітали непрохані гості. Прийшов голова сільської ради з представником з району, а також дільничний міліціонер. Вони перевіряли правильність оподаткування, бо в ті часи за кожну тварину, садові дерева і навіть вулики потрібно було сплачувати податок. Дивним було те, що найперше вони оглядали сад, рахували дерева яблуні, груші, а потім підійшли до вуликів. Міліціонер сам відкривав вулики і чогось в них шукав. Не знайшовши нічого, він увійшов до хати і почав там обшук. В цей час у кухні на столі лежав один зшиток «Місіонаря». Перелякана Іванова дружина сховала його під полу своєї куртки, підперезавшись пояском, і увійшла до великої кімнати, де міліціонер знайшов книжечку. Він почав її розглядати. Хоч Іван пояснював, що це оповідання Івана Франка і дозволяється читати, той все-таки доводив, що можна читати книжки тільки радянського видавництва.

Представники влади були дуже роздратовані. Вони заглядали у кожен куточок у хаті, в коморі і навіть у хліві й, нічого не знайшовши, погрожували новими податками за столярні роботи, не зважаючи на багатодітну сім'ю. Іван виправдовувався, що столярку виконує для своїх господарських потреб. І тут заступилася обурена мати:

— Хоч би ви мали повагу та співчуття до цих діточок, яким треба щодня подати хліба.

— Дітей віддайте в інтернат, їх треба виховувати вже в радянському дусі, а не вашим релігійним дурманом, — різко відповідав сільський голова, сідаючи за стіл, щоб написати в протоколі про новий податок на столярний верстат, який був незареєстрований.

І знову добра мати вирішила цю проблему. Вона підійшла до голови і поклала йому в кишеню хабара. Він подивився з посмішкою на неї, кажучи:

— Приготуйте нам стіл і знайдіть щось випити.

Мати заметушилася і почала готувати, розпаливши пічку, і незабаром стіл був приготований. Непрохані гості засіли за столом. Через щілину дверей заглядали діти і з пожадливістю дивилися, як ті, що недавно сварились з їхніми батьками, пригощались харчами, які мати зберігала для них, думаючи, що після непроханих гостей і діткам щось залишиться.

Виходячи з хати, голова, усміхаючись промовив:

— Ми знаємо, що у вас є «Місіонарі», тому просимо вас, не давайте читати іншим, бо є такі, що доносять на вас аж до району, а податок залишиться той, що був раніше. Ми нічого у вас не бачили і не знайшли. Зрозуміли?.. Бувайте здорові!

Увечері Іван із своєю дружиною і дітьми складали молитовну подяку Пресвятому Серцю Ісуса за «Місіонар» і книжки, і за те, що не впали сьогодні у руки нечестивих. Вони пообіцяли і надалі поширювати між людьми Боже Слово.

З часом підростали діти, порозїжджались по різних містах, щоб далі навчатися. І там, між студентами, поширювали свій «Місіонар». Багато із студентів дещо переписували собі, щоб довше ці істини залишалися в них, передавали свої рукописи іншим.

Можна все забороняти у цьому світі, але Слово Боже завжди живе і ніхто не в силі його перекреслити.

Мені здається, що таких випадків було дуже багато, та, на жаль, все це йде у забуття, а залишається одна правда, що «Місіонар» живе і розвивається!..

ЮВІЛЕЙНИЙ КРОСВОРД «МІСІОНАР-110»

Підготувала
Леся ШТИКАЛО,
м. Львів

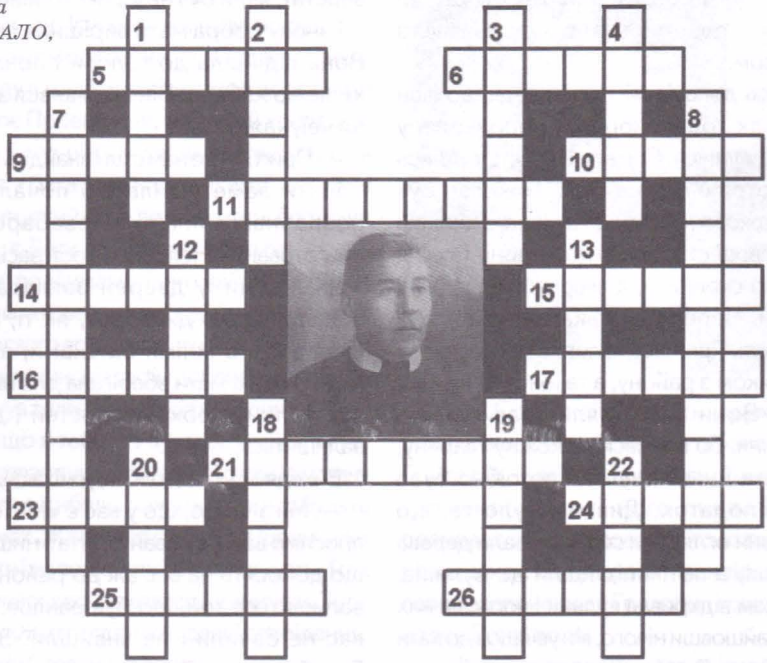

(Три крапки замініть словом)

По горизонталі: 5. Ігумен Львівського Василіянського монастиря ... Шептицький, заходами якого вийшов перший номер католицького місячника «Місіонаря». 6. «Де Мати єдина, — щаслива ..., зростають любові плоди. Ми знаєм: без Бога людина убога, веди нас, Маріє, веди» — із пісні «Веди нас, Маріє, веди» о.Василя Мендруня, ЧСВВ («Місіонар», 2001, ч.5). 9. Реклама видавництва отців Василіян «Місіонер» «Свята ... з Ватикану» о. І.Патрило, о. А.Пекар, єп. С.Якимишин на сторінках часопису («Місіонар», 1996 р., ч.12 та 1997 р., ч.1.) 10. Часопис «Місіонар» можна придбати у кіосках міст Дрогобич, Жовква, Золочів, ..., Івано-Франківськ. 11. Найменший континент Землі на південній півкулі, населення якого цікавилося «Місіонарем» ще на початку його виходу. 14. «Хто ще не читав «Місіонар», який століття вже відсвяткував, християнський це часопис, у житті — духовний ..., той щасливий, хто його придбав» із вірша Л.Дівчур «Місіонар» до кожної оселі!» 15. «Отак спалахнуло на українській землі могутнє вогнище релігійної думки, а до цього щораз то нового жару докладали найкращі письменники й видавці з молодих чернечих рядів" — автор цих слів о. Михайло ... . 13. Місто у Хорватії, де в 1915 р. видавався «Місіонар». 17. «... — це книга життя, незглибиме джерело Божої мудрості, безсумнівне запевнення духовної сили для усіх, що читають її та укладають згідно з її вказівками своє життя» із статті «Книги Святого Письма» о. Діонисія Заведюка, ЧСВВ («Місіонар» 2006. ч.10). 21. Перша назва журналу. 23. «Два чоловіки зайшли в храм помолитись: один був фарисей, а другий - ...» (Зі Святого Письма). 24. Перший редактор журналу — о. Платонід ... . 25. Передплатний ... українського християнського часопису «Місіонар» — 23959. 26. Автор вірша «Наш Місіонар» — Олександра ... («Місіонар», 1993 р., ч. 3).

По вертикалі: 1. Головний редактор журналу «Місіонар» (1992-1993 рр.) о. Теодозій ..., ЧСВВ. 2. Одна із рубрик журналу «... і культура» (2002–2005рр.) 3. Віршовані твори, які використовуються у журналі. 4. Автор спогадів «За честь Матері Божої» — о. Ігнатій ..., ЧСВВ («Місіонар» 1992р., ч.5). 7. Поряд з «Місіонарем» о. Лазар Березовський подбав і за «Малий ...» для дітей. 8. О. ... Кольбе – автор францисканського журналу «Лицар Непорочної», який прирівнювався до «Місіонаря». 12. Автор статей «Марія – зразок нової євангелізації» (1997 рр.) – о. ... Гаврилів. 13. Постійний автор оповідань до часопису «Місіонар» — о. Мелетій ..., ЧСВВ. 18. О. Василь ..., ЧСВВ – головний редактор «Місіонаря» у 1994–1997 рр. 19. Автор статті «Наслідування Марії» (2005 р.) – о. Корнилій ..., ЧСВВ. 20. Ряд статей «Свята ... Подружжя», Місіонар, 2003 р. автором яких є о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. 22. «... до вас. Посланець Найсвятішого Серця Ісусового – Місіонар. Він стужився за вами. Ви, напевно, тужили за ним, дітям своїм розповідали про нього. Ось він у ваших руках» — із слів о. Дам'яна Богуна, ЧСВВ, у 1992 р.

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕҐІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА БУЧАЦЬКОГО МОНАСТИРЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

ОГОЛОШУЄ КОНКУРСНИЙ НАБІР УЧНІВ

у восьмий, дев'ятий та десятий класи на 2007 - 2008 навчальний рік (іноземна мова навчання - англійська або німецька).

Документи приймаються з 25 червня по 6 липня 2007 року з 9^{00} до 17^{00} год. Вступні випробування відбудуться з 9 по 14 липня 2007 року.

Адреса колеґіуму: Бучацький колеґіум імені святого Йосафата
вул. Міцкевича, 19, м. Бучач,
Тернопільська обл., 48400
Тел.: (055-44)215-49; факс: (035-44) 222-91

Дирекція колеґіуму

СТЕЖИНА

Ірина КОЦКОВИЧ

До всього нас веде в житті дорога,
До школи вперше стежка привела,
Від неньчиного рідного порога,
До мудрості, до знань і до добра!

Та пам'ятай собі таке, дитино,
Підеш туди, де вибереш ти сам,
В житті твоєму краща та стежина,
Котра до Бога приведе у храм!

ДВІ ЛІЛІЇ

Наталія РОМАН,
с. Жирівка

Одного разу маленьку цибулинку лілії взяли турботливі руки молодої дівчини. Дівчина була одягнена в довге чорне вбрання. Голубі, наче небо, очі лагідно дивилися на рослинку.

— Це сестра Марія. Вона — монахиня, — несподівано почула лілія.

— Ти хто?

— Я — вітерець! — гордо пролунала відповідь. — Вітаю тебе, маленька лілієї! Ти потрапила у монастир — найкраще місце на землі.

— Найкраще? — здивувалась лілія.

— Авжеж. Тут живуть сестри-монахині. Вони посвятили своє життя Богові й увесь час проводять у молитві та добрих справах. Яка ж ти щаслива, що цвістимеш для них! — промовив вітерець і полинув собі далі.

Маленька цибулинка притулилась до теплих долонь сестри Марії і щиро зраділа словами вітерця: «Найкраще місце на землі».

Раптом цибулинку щось залоскотало. Це сонечко пустило свій промінчик до неї і сказало:

— Прекрасна квіточко! Я допомагатиму тобі рости на цій святій землі. Ти будеш щаслива тут! Відтепер я посилатиму тобі тепло, та найбільше тебе зігріють добрі серця монахинь. От побачиш!

Лілія уважно слухала.

У цей час сестра Марія посадила цибулинку на грядці, дбайливо загорнула землею і тихенько промовила:

— Рости велика і гарна!

— Ти зрозуміла, що сказала тобі сестра? — знову почула цибулинка чийсь голос. Вона вже почала звикати до різних несподіваних зустрічей.

— Ти хто?

— Я — земля. Мене постійно доглядають, прополюють бур'ян, підливають водою сестри-монахині, адже у них працьовиті руки. Я також допомагатиму тобі рости на радість сестрам.

Лілія задумалась. Скільки ж приємних слів почула вона сьогодні: «Найкраще місце», «добрі серця», «працьовиті руки». І рослинці захотілось чимскоріше вирости, щоб прикрасити квітами монастирське подвір'я.

Минув час...

Одного сонячного ранку зі землі появилися

перші паростки прекрасної квітки. Сестра Марія щиро зраділа цьому, а з нею й інші сестри. Щодня після Богослужінь вона приходила до квітки, поливала її, коли довго не падав дощ, прополювала бур'ян.

Сонечко, як і обіцяло, гріло рослинку. Вітерець розповідав про свої подорожі, а земля підживляла тендітні корінчики квітки поживними речовинами. Звідусіль оточена турботою, лілія виростала все більше і більше.

Та якогось дня друзі помітили, що квітка засумувала, і вони не знали чому.

Сонечко посилало веселі промінчики. Вони лоскотали зелені листочки рослинки, та лілія була невесела.

Вітерець витанцьовував сміхотливі танці, мчав з пташками навперегін, стрибав по хмаринках, та лілія залишалась сумною. На ній появилися перші білі квіточки. Та це ніяк не втішало рослинку.

— Чому ти сумуєш, квіточко? Скажи нам, — втомившись від намагань розвеселити лілію, запитали друзі.

Квітка важко зітхнула.

— Ви знаєте, друзі, як гарно мене ввесь час доглядає сестра Марія. Як би я хотіла віддячитись їй, заквітчати квітами. Та я не в силі цього зробити. Моїх квіточок лише декілька, а цього так мало! То хіба я можу радіти?

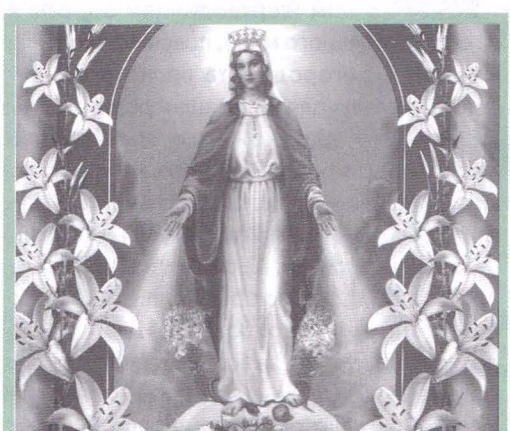

■ - О Маріє, о Пречудна ти Леліє!

Вітер і сонце мовчали, бо не знали, що відповісти. Аж тут озвалась земля.

— Не журись, лілієї У сестри Марії є багато квіточок. І є Одна — найкраща. Скоро ти їх побачиш.

Останні слова землі були для лілії загадкою. І їй залишалось чекати відгадки...

Одного недільного ранку, коли пробили дзвони, скликаючи людей на Святу Літургію, монастирське подвір'я, як завжди, наповнювалось людьми. Їх ставало все більше і більше...

І тут лілія побачила сестру Марію. Вона йшла у своєму довгому чорному вбранні, усміхнена і щаслива. А навколо неї, як розквітлі білі квіти, безліч дівчаток у білосніжних платтячках і хлопчиків у біленьких сорочечках.

Здавалося, що розцвіло все подвір'я, що величезний букет прекрасних білих квітів оточив сестру Марію і в одну мить розцвів біля церкви. Діти йшли до першого урочистого Святого Причастя.

Лілія була зачарована. Їй так захотілось бути серед цих діточок-квіточок, піти разом з ними до церкви.

І несміливе тихе прохання квітки якимось дивним чином почула сестра Марія. Вона з діточками підійшла до грядки і ніжно зірвала прекрасну квітку. Діти зачаровано дивилися на лілію. Краплинки роси, наче небесні діаманти, блищали на біленьких пелюстках. Монахиня притулила лілію до лиця і, здавалося, щось тихо прошепотіла квітці. Лілія немовби стрепенулась від цих слів, ожила. Квітка стала гарнішою, як ніколи раніше.

Що ж сказала лілії сестра Марія?

Це почув тільки вітерець. І він, по секрету, розповів мені. Сестра Марія пообіцяла квітці, що сьогодні прикрасить нею образ найпрекраснішої Лілії Вселенної — Пречистої і Пренепорочної Діви Марії, Матері Христа Бога.

... І вітерець поніс у хмари:

«Всі скажіть Їй:

— О Маріє, о Пречудна Ти Леліє!».

НАША ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

о. Корнилій Яремак, ЧСВВ,
головний редактор

Наприкінці цього ювілейного числа часопису дякуємо Господу Богу у святій Трійці за превеликий дар наших попередників, отців Чину святого Василія Великого, які у свій час збагнули необхідність нового підходу до євангелізації та душпастирської праці в нашому народі. В сучасному світі їхній почин видається ще більш захоплюючим, бо сьогодні брати з них приклад — це постійно і наново здобувати дедалі новіші форми душпастирства, включаючи електронні медії, інтернет та інше. Дякуємо преосвященним владикам, які такий проект підтримали, багатьом вірним, які полюбили часопис.

Сьогодні дякуємо тим, які перейняли цю естафету. Розуміємо, що тільки спільними зусиллями і відповідальністю ми зможемо передане нам Слово Христове вірно зберегти і неспотворено передати прийдешнім поколінням. Засоби масової інформації, особливо християнські, католицькі, відіграють у цьому надзвичайно важливу роль.

Христос Господь залишив нам заповіт дбати про віру і свою Церкву. Памятаючи Його слова «Більше щастя давати, ніж брати» (Ді 20,35), наші брати і сестри склали свої пожертви на розвиток часопису «Місіонар». Редакція часопису висловлює щиру подяку тим, які віднайшли можливість підтримати часопис в ювілейний рік склали свої пожертви:

п. ПетруМихайліву, директору підприємства, Вузлове, Львівщина — 500 грн.
п. Ігору Ворошилу, директору підприємства, Броди — 500 грн.
п. Роману Квасниці, підприємцю, Львів — 500 грн.
п. Галині зі Львова — 100 грн.
анонімному жертводавцю — 20 грн.
п. Володимиру — 20 грн.,
п. Галині з родиною, м. Золочів — 140 грн.,
п. Тетяні з родиною, м. Южне Одеської обл. — 40 грн.,
родині, м. Южне Одеської обл. — 100 грн.,
родині зі Старосамбірщини — 100 грн.,
анонімному жертводавцю — 100 грн.

Бажаємо всім жертводавцям здоров'я, радості, душевного миру, повсякчасної опіки Пресвятої Богородиці та рясного Божого благословення для вас і ваших родин. Також запевняємо, що кожного місяця буде відслужено святу Службу Божу в наміренні всіх жертводавців часопису. Щиро дякуємо всім, яких згадали і яких не згадали на цій чи на інших сторінках часопису. Сьогодні наша молитва лине за всіх: редакторів і співпрацівників, помічників і жертводавців, авторів і розповсюджувачів, за всіх, кому дорога свята Церква, Боже Слово, цей часопис, який Боже Слово благовістить. Нехай Господь щедро винагородить і благословить!

Люди, яких переважно не видно, але які працювали і працюють, щоб «Місіонар» зміг прийти до наших домівок.

о. Василь Зінько, ЧСВВ
Редактор «Місіонаря» в 1994-1997 рр.

Повернувся з далекої Бразилії, щоб вірним нашої Церкви проповідувати Христа. Своїми фаховими знаннями і досвідом надав «Місіонарю» нового лету і динаміки.

Щиро дякуємо, що і в теперішні часи не забуває його і піклується часописом.

о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Редактор «Місіонаря» в 1997-2005 рр.

Протягом майже десятиліття провадив часопис, якраз в цей час сформувався стиль часопису, збільшився його наклад. Як член редколегії, турбується і далі про його розповсюдження і матеріальне забезпечення. Без о. Йосафата довелося б важко. Дякуємо.

о. Корнилій Яремак, ЧСВВ

Теперішній головний редактор. Має візію та ідеї, але ще тільки здобуває досвід. Тому просить допомоги, особливо від читачів. Пишіть, пропонуйте, нехай часопис стане дорогим для всіх нас.

п. Леся Штикало

Мозок часопису, бухгалтер. Розраховує все, щоб часопис зміг безперешкодно вийти кожного місяця. А ще виконує багато-багато інших завдань. Також майже кожного місяця ми можемо вправлятися у своїх знаннях, розв'язуючи складені нею кросворди та інші забавки.

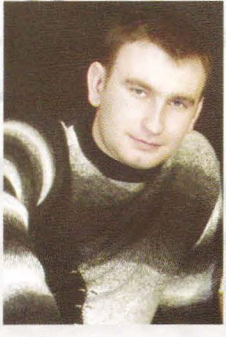

Микола Яцків

Забезпечує, щоб «Місіонар» виглядав так, як виглядає – займається версткою та дизайном. Багато клопотів має, коли необхідно втиснути якийсь метеріал, поскладати всі статті на свої місця. Зате часопис приємно взяти в руки.

Соломія Корнич

Всі наші закарлючки, які пишемо від руки, ставить на папір (чи то на екран комп'ютера) рівними друкованими рядочками. Часто важко розбирати те, що ми напишемо… А ще безліч інших обов'язків: відіслати пошту, подбати про папір та канцтовари, видати часописи для розповсюдження, приймати людей… Така праця секретаря.

Богдана Щурко

Напевно, має найбільш невдячну працю – перевіряти помилки інших. Літературний редактор. Дуже часто мусить вночі переглядати тексти, щоб вчасно дати їх на верстку. А потім ще і ще. Вже око втомлюється. Але все повинно бути чудово. Хай як це буде важко!

Український християнський часопис "Місіонар" в кожну християнську родину!

Передплатний індекс: 23959

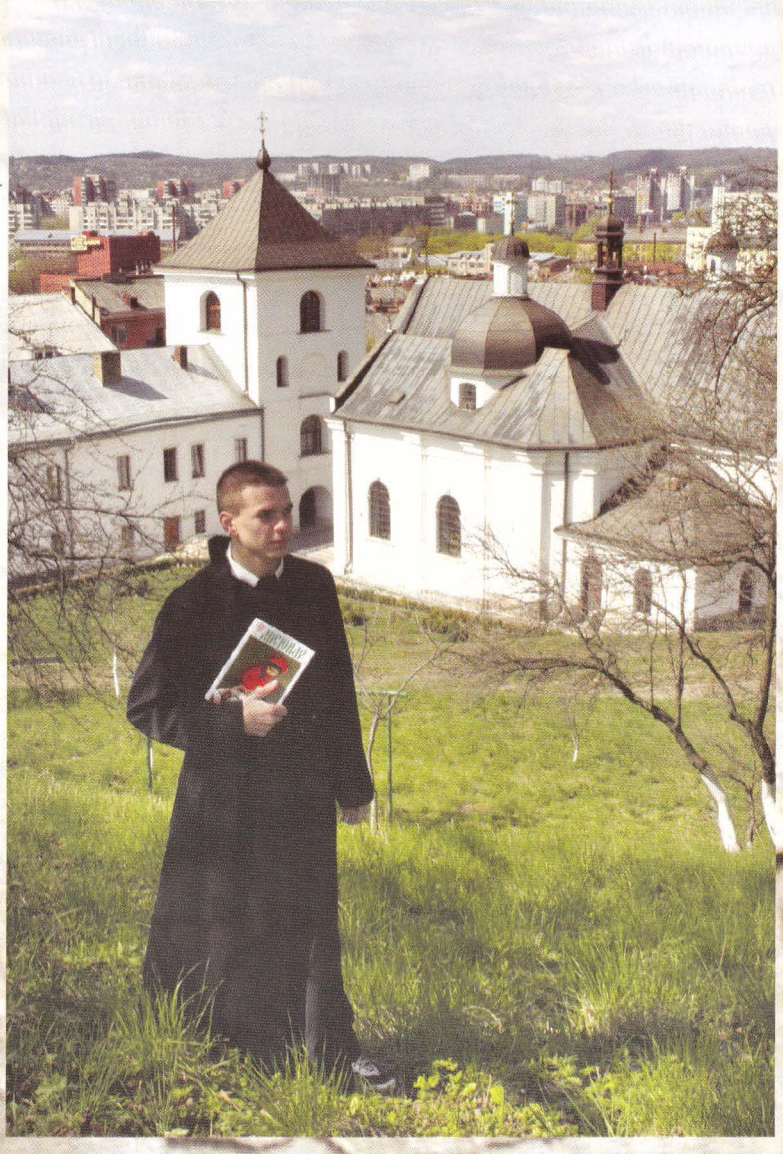

Християнський часопис «Місіонар» зможе стати для вас духовним приятелем, який допоможе зрости у Християнській вірі, збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку.

Часопис «Місіонар» ви можете придбати

- в редакції за адресою: монастир св. Онуфрія, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, 79019 тел/факс: (03-22) 72-46-94;

- в будь-якому василіянському монастирі в Україні;

- в кіосках «Торгпреси»

Також можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні України.

Передплатний індекс: 23959

Запрошуємо до співпраці отців парохів, провідників та членів Апостольства молитви, інших побожних організацій та згромаджень. Читаючи та поширюючи часопис «Місіонар», кожний з нас прилучається до справи євангелізації згідно із закликом Ісуса Христа:

«Ідіть же по всьому світу і проповідуйте Євангелію всякому творінню» (Мк 16,15)